

Huỳnh Dung

T Ì N H
tình

* * *

Tập truyện Tình II (2014-2015) của Huỳnh Dung

Truyện No. 6

«XUÔNG» Thiên Đường

* *

Hôm ấy là ngày cuối năm, trên chiếc Boeing 747 của hãng Hàng Không United Airlines bay từ phi trường Los Angeles vừa đáp xuống phi trường HongKong để đổi phi cơ Boeing 737 bay đến phi trường Tân Sơn Nhất thành phố Saigon (thành phố mà bọn CướpSân gọi là thành Hồ). Sở dĩ đường bay từ Los về VietNam phải ghé transit ở phi trường HongKong, vì số lượng hành khách vùng này ít hơn nên phải đổi phi cơ nhỏ hơn.

Giải ghế hàng đầu của «economy class» khoảng đường bay về thành Hồ này có ba hành khách rất đặc biệt. Họ đều là đàn ông VietNam, tuổi khoảng trên 60, nhưng ăn diện theo một thanh niên thời đại, tóc đen mượt, mặt mũi bóng láng, thoáng nhìn bộ điệu đi đứng của họ, y như bọn trẻ vào tuổi chơi chơi.

Họ ngồi cùng dãy ghế. Khoảng đường từ Los họ không ngồi gần nhau, nên vừa khi đổi chuyến bay về thành Hồ, chỗ ngồi của họ chung hàng ghế xúm xít nhau, họ vui mừng nhón nháo, cười nói không ngừng.

Câu chuyện của họ bắt đầu như vậy:

- Anh Hải, anh Cư, biết không. Tôi phải chờ trên 6 tháng mới giải quyết xong vụ vợ. Hiện tôi vô cùng hạnh phúc. Một cuộc sống mới đang chờ tôi, nên trong lòng nôn nao không thể tả!

Người đàn ông tên Cư ngồi bên phải, phía cửa sổ máy bay, cười híp mắt nói:

- Tôi cũng giống như anh vậy anh Tiêu à! Dứt khỏi bà vợ già, tôi mừng không ngủ được. Tôi chờ đợi ngày này đã một năm rồi đó.

Người ngồi ghé bên trái, phía lối đi, tất nhiên tên là Hải, chỉ cười cười theo hai người kia, nhưng anh ta không nói gì.

Người tên Cư lại lên tiếng:

- Anh Tiêu! Nghe nói chuyện ly hôn của anh với vợ không suôn sẻ lắm. Anh bị đóng phạt và chia đôi tài sản, phải không?

- Ồ, cũng tại con gái tôi nó ra toà làm chứng. Nó nói tôi thường xuyên hung hăng đánh mẹ nó. Toà Mỹ bao giờ cũng bênh vực đàn bà, xử tôi phải trả tiền thiệt hại cho bà ấy trong thời gian 30 năm sống chung. Báo hại số tiền lên lúc dành dụm ở chương mục bí mật bao nhiêu năm nay đều lọt vào túi bà ấy!

- Bộ anh thật sự có hành hung đánh đập chị ấy à?

- Làm gì có? Tôi chỉ vung tay đập bàn hù dọa bà thôi, làm gì dám đánh bà?

Rồi với sắc mặt hầm hầm, Tiêu nói thêm:

- Chính con gái tôi xúi mẹ nó chống lại tôi. Thật tình bà ấy ngu ngốc, khờ khạo, làm gì dám cãi lời tôi? Mọi sự tôi tệ đều do con gái tôi mà ra.

- Bộ nó không phải là con gái anh sao?

- Không đâu! Nó đích thực là con gái tôi! Nếu nó không phải con ruột tôi thì tôi đâu có tức giận làm gì? Nó lớn lên xứ Mỹ, có nền giáo dục Mỹ, đương nhiên đàn bà xứ này là chủ, đàn ông là tớ. Bởi vậy nó luôn bênh vực mẹ và chống đối cha. Chính nó ra toà làm chứng nhân đó.

Cư gục gật đầu:

- À, thì ra con gái anh ra toà làm chứng nhân việc anh hung hăng với chị ấy. Anh thua kiện là cái chắc rồi.

- Bởi vậy mới tức! Hai anh nghĩ coi, lúc ra toà nó nói với quan toà là chứng kiến tôi thường xuyên dùng bạo lực ức hiếp mẹ nó. Lời con gái nói đương nhiên quan toà tin ngay, không nghi ngờ nó vì bênh vực mẹ, bịa đặt tố cáo cha.

Thấy người bạn Tiêu mặt đỏ bừng vì giận, người tên Cư liền an ủi:

- Thôi, chuyện đã qua rồi, anh Tiêu hãy quên đi. Đừng tức giận làm gì chuyện vợ con. Giờ chúng ta giờ trở thành trai độc thân, về đến ViệtNam mặc tình ăn chơi, mặc tình hưởng thụ...

Sau câu nói Cư cười ha hả.

Cũng may hành khách trên hành trình này chỉ người Việt, nên tiếng cười của Cư không gây khó chịu với người ngồi quanh đó.

Dù vậy Tiêu đưa mắt ngăm bảo bạn đừng cười nói quá lớn, sợ làm phiền người nghe. Cự hiểu ý, nín cười, hạ giọng nói thêm:

- Chúng ta tuy đã có gia đình vợ con, nhưng giờ đã là trai độc thân, ngày trở về Mỹ mỗi người mang theo một cô vợ trẻ cho mấy mụ vợ già mờ mắt, ngất xỉu luôn!

Người tên Hải chỉ chúm chím cười, vẫn không nói tiếng nào! Cự nói an ủi:

- Anh Tiêu à. Đừng tức giận cho mệt xác. Thời đại này con người sống trên 90 tuổi, cuộc đời còn dài lắm. Chúng ta chỉ là quá tuổi trung niên thôi mà? Tuy tuổi đời có hơi nhiều một chút, nhưng chỉ cần có tiền, mua tiên cũng được mà?

Tiêu bỗng quay sang Hải nói một câu gần như lạc đề:

- Tôi gặp anh mấy lần ở cuộc họp người Việt ở Los và San-Jose, nhưng chưa bao giờ thấy anh đi với bà xã, cũng không nghe anh nhắc đến vợ con và nghề nghiệp... Xem ra anh có chút bí ẩn đó nghe.

Hải cười nhỏ, nói:

- Tôi vô nghề, chỉ lảng nhãng chạy vặt đây đó cho bạn bè để kiếm sống, cũng chưa lập gia đình, nên cuộc đời bình lảng, không có gì để kể cho hai anh nghe.

Cự trợn mắt, hỏi:

- Vậy anh là trai độc thân sao? Lần này về tìm vợ phải không?

Hải cười cười, đáp lơ mơ, không phủ nhận cũng không xác nhận:

- Về xứ cưới vợ như hai anh à? Có thể lắm! Dù sao hiện tại ba chúng ta hiện giờ đều là trai đơn thân mà?

Ba «lão lão» trai đơn thân đều cười khoan khoái sau câu nói của Hải.

Mặt mày Tiêu vẫn còn nhăn nhó, kể lể:

- Kẹt một điều là sau khi đóng trả tiền phạt cho mẹ vợ theo lệnh toà, tôi không còn bao nhiêu tiền mặt để đem theo.

Hải nói:

- Chẳng phải khi nãy anh nói đã bán nhà rồi sao?

- Ồ, nhà thì bán rồi! Nhưng phải trả nợ ngân hàng. Phần còn lại chia đôi cho vợ, trả chi phí luật sư, toà án, ăn xài trong thời gian qua... và mua vé máy bay khứ hồi cho chuyến đi này. Tài sản tôi giờ chỉ còn 5.000 đô trong ngân hàng. Tôi đem theo 3.000 đô về quê cưới vợ. Nay là lần đầu về xứ sau 40 năm. Nghe nói đời sống bây giờ mắc mớ lắm, không biết với số tiền đem theo có đủ ăn xài và cưới vợ không nữa?

Hải lặng thinh, không nói gì. Cự lên tiếng:

- Tôi rời ViệtNam từ năm 22 tuổi, ra đi một mình. Ba má tôi đều đã chết sau ngày quân Bắc Cộng tràn chiếm miền Nam. Tôi còn người chị đã lập gia đình sống ở MyTho. Chồng chị chết cách đây một năm vì bạo bệnh. Chị hiện sống với con trai và hai cháu nội. Sở dĩ tôi về xứ lần này vì chị tôi muốn giới thiệu tôi cưới đưa cháu gái của gia đình chồng, sau khi hay tin tôi đã ly dị vợ. Cũng vì cô vợ sắp cưới đã có sẵn, nên tôi không cần nhiều thời gian tìm kiếm và chỉ đem 1.000 đô để chi dụng. Tôi dự trù trở lại Mỹ ngay khi xong thủ tục kết hôn và xuất ngoại. Vì tôi chỉ xin nghỉ hăng 3 tuần, không thể ở lâu hơn.

Hải nói:

- Tôi về ViệtNam đã nhiều lần rồi. Theo tôi biết, với số tiền của hai anh mang theo chắc không đủ chi dụng. Vì ngoài tiền ăn xài trong thời gian tìm vợ, thì việc lo thủ tục kết hôn, xuất ngoại... phải qua rất nhiều cửa ải... Cho nên tiền hồi lộ các quan lớn nhỏ của chính quyền Đảng Cướp Cộng thật không thể nào dự trù trước là bao nhiêu!

Cư cười khì, nói:

- Dù sao ở Mỹ chúng ta làm gì tìm được vợ trẻ đẹp?

Hải gục gật đầu, nói giọng có phần trêu chọc:

- Thì ra mục đích của hai anh là cưới vợ trẻ đẹp! Vậy hãy đặt niềm tin cho chuyên đi này. Hy vọng đây là chuyên du hành kỳ thú, mở đầu cho cuộc đời mới của hai anh.

Cư cười lớn:

- Phải nói là ba chúng ta «đổi đời» chứ? Anh cũng về tìm vợ nữa mà?

Hải cười nhỏ:

- Ô... phải ha? Cuộc đời mới của ba chúng ta! Cuộc đời phiêu lưu của trai đơn thân.

Cả ba cùng nói:

- Được! Chúng ta sẽ giống như ba chàng «Ngự Lâm pháo thủ» của Pháp thời Louis 16, cùng xông xáo ra chiến trường... tìm người đẹp!

Cuộc đàm thoại của ba trai độc thân phải ngưng, vì phi cơ đã đáp xuống phi đạo Tân Sơn Nhất.

Chốc lát hành khách được phép tháo dây nịt và lấy hành lý xách tay để rời phi cơ. Vừa bước xuống máy bay, Hải nói với hai bạn Cư và Tiêu:

- Tôi chỉ có vali xách tay này, nên không phải đi với hai anh đến chỗ lấy hành lý. Tôi xin đi trước, vì bạn tôi đang chờ tôi bên ngoài bãi đậu xe của phi trường. Chúng ta đều có số cell-phone của nhau. Nếu hai anh gặp điều khó khăn thì phone cho tôi, nếu giúp được tôi sẽ giúp hai anh. Hẹn gặp lại hai anh lần tới trong cuộc họp mặt ở cư xá Little Saigon nhé?

Cư và Tiêu đồng nói:

- OK, Hẹn gặp lại anh lần sau ở Mỹ.

Hải cười cười nói thêm:

- Tính ra cả ba chúng ta đều chưa đến tuổi hưu, không ai rời Mỹ lâu hơn một tháng, phải không? Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi!

Cư gật đầu:

- OK! Chúng ta hẹn gặp lại trên xứ Mỹ với ba nàng tiên.

Tiêu như đã quên đi nỗi bức tức trong lòng, tiếp câu nói của Cư cùng với tiếng cười giòn:

- Phải! Bắt đầu từ hôm nay cuộc đời của chúng ta thay đổi! Giờ phút rời phi cơ Mỹ, đặt chân «xuống» Thiên Đường thành Hồ, sẽ là đời của người đàn ông đơn thân tự do hạnh phúc nhất.

Hải bật cười, nói giọng khôi hài:

- Anh Tiêu dùng từ «xuống Thiên Đường» thành Hồ quá là chính xác. Bởi vì chỉ có người chết mới «lên Thiên Đường». Chúng ta còn sống nhăn, nên lúc đôi chân chúng ta bước xuống phi cơ Mỹ để đi vào thế giới cực lạc của thành Hồ thì kể như chúng ta «xuống» Thiên Đường thật rồi!

Sau câu của Hải, cả ba trai độc thân cùng cười âm âm lên. Hải bắt tay từ già Cự và Tiêu rồi quày quả đi...

* *

Hành lý của Tiêu tìm được sau chót, nên Cự chia tay bạn đi ra ngoài trước. Tiêu phải chờ một lúc lâu mới tìm thấy hành lý và Tiêu cũng là hành khách sau cùng của chuyến bay từ Mỹ đi ra...

Nhìn thấy người đứng lố nhố bên ngoài chờ đón người thân, Tiêu định ninh trong số họ có Nam, đưa em ruột của mình có mặt ở phi trường đón mình và nghĩ rằng dù nó không có xe hơi, cũng có thể đi taxi đến đón anh.

Nháo nhác tìm một lúc không thấy em, Tiêu đành phải một tay kéo vali hành lý và một tay quảy túi xách trên lưng, lưỡng lự đi đến bãi đậu taxi, trong lòng có chút buồn phiền, tự nhủ:

- Hai năm trước mình đã gửi 50 ngàn đô cho nó xây nhà, dự định khi nghỉ hưu hàng năm về sống với gia đình nó vào dịp Tết. Vậy mà nó không đến phi trường đón mình. Thật là thằng em vô ơn!

Đang lúc tức giận, bỗng dưng Tiêu nghĩ:

«- Có lẽ nó đã đến đây rước ta. Chỉ vì ta bị lạc hành lý mà ra ngoài quá trễ, nó tưởng ta không có trong chuyến bay nên bỏ đi về. Thôi thì ta đành lấy taxi về nhà vậy.

Bãi đậu không to lắm, taxi cũng không nhiều lắm, nên thiên hạ tranh dành nhau. Tiêu đứng lơ ngơ một lúc vẫn chưa có được Taxi cho mình.

Thình lình có một cô gái mặt mũi xinh đẹp, ăn mặc theo mốt, khoảng tuổi 18 - 20, từ xa đi tới, môi đỏ như đào chín, mỉm miệng cười thật xinh, hỏi Tiêu:

- Anh từ chuyến bay Mỹ mới tới phải không? Bộ chưa có thân nhân đến đón à?

Vừa thấy người đẹp, lại nghe nàng gọi mình bằng anh, Tiêu như kẻ siêu hồn lạc phách, đứng chết trân một chỗ, trở mắt nhìn giai nhân...

Cô gái hỏi tiếp:

- Anh không đón được Taxi sao? Em thuê bao xe limousine đến đây đón người quen, nhưng không gặp. Có lẽ họ sẽ đến chuyến bay sau. Hay là... anh lên xe em thuê nhé? Anh ở vùng nào?

Nàng ấy phải lập lại lần thứ hai, Tiêu mới trả lời giọng ấp úng ngại ngùng như trai mới lớn nói chuyện với gái đẹp:

- Quả thật... không đón được taxi. Nhưng... cô sẵn lòng cho... tôi đi chung xe với cô sao?

Nàng cười thật tươi:

- Anh là Việt kiều hồi hương mà? Đồng bào ai ai cũng rất hoan nghênh đón chào, thì em cho anh đi cùng xe là vinh hạnh của em.

Tiêu nghe nàng nói, lòng vô cùng cảm kích. Tự nhủ:

«Saigon mất gần bốn mươi năm, không ngờ đồng bào trong nước vẫn còn thương nhớ những kẻ bỏ xứ ra đi. Chuyến này trở về Mỹ ta phải kể cho bạn bè và người Việt hải ngoại biết rõ thâm tình tốt đẹp của dân mình đối với người tha hương đáng ca tụng như thế nào...»

Trong khi Tiêu nghĩ ngợi vẫn vơ... Cô gái nhanh chân đi tới bãi đậu xe, đưa Tiêu tới chỗ có chiếc limousine màu trắng, đưa mắt làm hiệu với người tài xế. Người tài xế liền mở cửa, xuống xe, chạy tới đón hành lý của Tiêu bỏ vào «cốp» và mở cửa sau mời Tiêu và người đẹp lên xe, rồi hấn ngồi vào xe chờ lệnh.

Xe limousine có ngăn cánh cửa kiếng và màn treo ngăn cách giữa tài xế và băng ghế phía sau, để cho người ngồi phía sau chuyện trò tự nhiên mà tài xế không nghe thấy, nên chỉ còn Tiêu ngồi cạnh người đẹp.

Nàng lên tiếng hỏi:

- Anh về đâu?

Tiêu lấy bì thư có ghi địa chỉ của đứa em đưa cho cô gái và nói:

- Đây là địa chỉ nhà của em tôi. Nay là lần đầu về xứ, phố phường Saigon thay đổi quá nhiều, tôi thật tình không biết chỗ ở của em tôi theo địa chỉ này thuộc vùng nào?

Cô gái lấy bì thư có ghi địa chỉ, mở cửa kiếng cách ngăn, đưa cho tài xế nhìn đọc. Hấn liếc nhanh thì rồ máy xe chạy vút...

Tiêu nghĩ trong lòng:

«Dân thành Hồ quả nhiên là «đỉnh cao trí tuệ», tài xế chỉ cần liếc sơ qua là biết ở đâu!»

Mặc cho xe chạy đi đâu, đến đâu... Tiêu ngồi cạnh người đẹp, không lưu ý gì đến phố đường hay thời gian bao lâu và nàng đã nói lú lo những gì bên tai mình?

Đến khi xe dừng hẳn, cô gái nắm tay Tiêu ve vuốt nói:

- Đã đến nhà người em của anh rồi. Tiền bao xe chuyến đi này là 200. Xin anh thanh toán thẳng cho anh tài xế. Em phải theo xe trở ra phi trường đón khách quen.

Tiêu giật mình khi nghe nói đã đến nơi, lại nghe nàng bảo thanh toán 200 tiền xe, liền hỏi:

- Hai trăm tiền ViệtNam là bao nhiêu tiền Mỹ vậy cô? Tôi chỉ có tiền đô...

Cô gái mỉm cười ngắt lời Tiêu:

- Thì là hai trăm đô Mỹ đó anh. Xứ mình bây giờ không ai xài tiền Hồ. Tiền Hồ quăng dưới đường ngay cả con nít hay ăn mày cũng dẫm đạp lên, không thèm lượm.

Tiêu nghe người đẹp nói trong lòng rất ngạc nhiên, hỏi lại:

- Tiền thì vẫn là tiền, dù là một xu hay một cắc! Sao trẻ con hay người ăn xin không lượm vậy?

Cô gái cười nhỏ, giải thích:

- Chỉ tại anh chưa về xứ nên không biết. Thành Hồ ngày nay cực đỉnh hoành tráng, nhà phố siêu đỉnh, nhưng vì chưa có nhà xí cao cấp, cũng không có nhà xí trung cấp. Người đi đường mắc ị cấp thời, đành phải ị bậy bạ bên lỏi đi. Tiền Bác không có giá không thể chi dụng, nên nhiều người dùng tiền Bác thay giấy để lau chùi đỉnh dưới. Bởi thế em mới nói «ngoài đường tiền Bác bay rớt đó đây mà con nít hay ăn mày cũng thèm nhặt» là vậy.

Tiêu nghe người đẹp nói với những từ lạ lùng. Nào là: «cực đỉnh hoành tráng», «nhà phố siêu đỉnh» «nhà xí cao cấp», «nhà xí thường cấp», «ị cấp thời», «ị bậy bạ», «lau chùi đỉnh dưới v.v... Những từ mà dân miền Nam thời trước chưa từng nghe, nên Tiêu lơ mơ không hiểu cô ta muốn ám chỉ điều gì? Tự nghĩ:

«Có lẽ đây là văn hoá mới của nhóm «đỉnh cao trí tuệ» phát minh ra chẳng? Điều đáng lưu ý là ngày nay dân thành Hồ dám dẫm đạp lên chân dung «Bác Hồ của chúng» thì nói

lên được tiền Hồ vô giá trị, là thứ rác rưởi! Xem ra dân chúng không còn kiêng kỵ gì nữa với nhân vật thần thánh Hồ chí Minh mà Đảng Cộng dựng tạo ra».

Tiêu bỗng thở ra tâm tư chán ngấy, mà không hiểu vì trên lộ trình đi vào Thiên Đường thành Hồ không còn thú vị như trí tưởng tượng của Tiêu ít phút trước đây cùng hai người bạn trên chuyến bay Mỹ? Hay vì phí xe từ phi trường vào phố, không xài tiền Hồ, mà phải trả bằng tiền Mỹ, lại những 200 đô Mỹ?!

Nghĩ mình bị cô nàng lường gạt, Tiêu hỏi giọng nghi ngờ:

- Phí xe ở xứ mình sao mắc hơn cả ở Âu Mỹ vậy?

Cô gái nghe Tiêu thở ra, liền cười nhẹ nói:

- Đây là limousine cỡ khách hàng VIP nên phí hơi mắc. Anh hãy trả tiền thẳng cho anh tài xế. Em không chia hưởng lợi lộc gì đâu. Chỉ vì thấy anh không đón được taxi, cũng không có thân nhân rước, em muốn giúp anh nên nhờ anh tài xế đưa anh về phố, thay vì chờ đợi ở phi trường. Đương nhiên xe phải đưa em trở lại phi trường ngay để em đón người quen và em cũng sẽ phải trả 200\$ đô tiền thuê limousine anh à.

Nghe người đẹp giải thích, Tiêu không thể nói được gì thêm. Lỗi Tiêu không hỏi trước giá cả, được người đẹp mời là lập tức OK không từ chối, cứ tưởng mình may mắn gặp «tiên nữ!»

Giờ thì Tiêu đành ngậm miệng uất ức trước mặt người đẹp, móc ví lấy 200\$ ra.

Từ lúc đón Tiêu lên xe, tài xế chưa hề mở miệng nói lời nào. Hắn dừng xe ngay trên con đường nhỏ vào khu xóm thuộc quận, phường địa chỉ nhà Nam, rồi xuống xe lẳng lẳng lấy hành ý của Tiêu bỏ ra khỏi «cốp». Sau đó hắn chìa tay lấy tiền trên tay Tiêu, vừa nói:

- Xe có máy lạnh, chỉ chở khách VIP ngoại quốc. Phí 200\$ đô là cháu tính rẻ cho bác. Nếu không có cô Mai nài nỉ nhờ cháu đưa bác vào phố, cháu sẽ không đưa bác đi đâu!

Hắn nói xong, vội vàng ngồi vào xe rồi máy... nhưng hắn vụt tắt máy, vì người đẹp chợt nhoài đầu ra cửa kính, lớn tiếng gọi Tiêu:

- Anh gì ơi! Em quên chưa cho anh biết tên em là Hoàng Mai. Đây này, em cho anh danh thiếp của em. Hôm nào rảnh, anh lấy «taxi 5 sao» bảo họ đưa anh đến chỗ em. Em chờ gặp lại anh trong vài ngày tới nhé?

Câu nói của người đẹp vừa dứt thì xe cũng chạy vút đi.

Tiêu ngơ ngác nhìn theo người và xe với tâm trạng bàng hoàng:

«Vừa đặt chân lên đất Saigon đã tiêu mất 200\$, và người đẹp vừa mới quen cũng biến theo khói bụi của thành đô!»

Tiêu lẩm bẩm, nói với mình:

«- Cũng may người đẹp đã cho ta danh thiếp để ta có thể gặp lại nàng».

Tiêu không vội nhìn danh thiếp của nàng Hoàng Mai, bỏ ngay vào túi áo vì đôi tay bận bịu với hành lý.

Nơi ở của đứa em thuộc quận 3, phường 8 của thành Hồ. Có lẽ tên tài xế chỉ nhìn hai số 3 và 8 rồi đưa Tiêu đến khu xóm. Hèn chi hẳn chẳng thềm đọc tên đường số nhà gì cả!

Nhà trong khu xóm đông dân cư nên Tiêu phải kéo vali quanh co qua nhiều hẻm hóc một lúc mới tìm ra số nhà.

Tiêu rời Việt Nam từ năm 24 tuổi. Đứa em trai nhỏ hơn Tiêu 2 tuổi thì nay cũng 62 tuổi rồi.

Một lão già ốm yếu, lưng còm, tóc bạc phơ, từ trong nhà đi ra sân với túi sắc nylon chứa rác. Tiêu chú mắt nhìn ông ta chợt nhận ra là em của mình nên gọi lớn:

- Nam! Nam! Là anh nè! Anh hai nè!

Người kia không nhận ra Tiêu, nên hỏi:

- Chú là ai?

- Là anh! Anh Tiêu vừa từ Mỹ về. Em không nhận ra anh sao?

Nghe nói từ Mỹ về, lại thấy Tiêu tay quảy tay kéo vali hành lý, người kia biết là anh mình, nhưng giọng nói xuôi xì, không vồn vã lắm:

- À thì ra là anh! Chỉ vì anh ăn mặc giống bọn trẻ ngoài đường khiến em nhận không ra!

- Anh có viết thư cho em, báo tin ngày giờ chuyển bay anh đến phi trường Tân Sơn Nhất. Chẳng lẽ em không nhận được thư?

Nam cúi mặt đáp:

- Thư vừa nhận được, nhưng không đi đón được vì không có xe!

- Không sao! Giờ anh về đến nhà rồi.

Nam hỏi:

- Anh định ở lại nhà em bao lâu?

Tiêu những tưởng em mình khi nhận ra mình sẽ nhào tới ôm chầm mừng rỡ, rồi phụ mang hành lý vào nhà. Nào ngờ thái độ của Nam sau 40 năm gặp mặt lại thờ ơ đến thế. Tiêu cố nén bất mãn bằng tiếng cười nhỏ, nói:

- Anh định ở lại nhà em khoảng một tháng rồi mới trở về Mỹ. Em mời anh vô nhà chứ?

Nam thở ra:

- Thì anh vào nhà đi.

Sau câu mời lạnh nhạt, Nam quay mình đi trước. Tiêu lót tốt tay quảy tay xách hành lý theo sau.

Là gian nhà có hai tầng, bề ngang khoảng 4m, bề sâu 10m. Tầng trệt vách gạch, lót gạch, bên ngoài làm phòng khách, chỉ trơ trọi bàn ăn vuông dài với 4 cái ghế và một kệ tủ đặt TV. Bên trong là nhà bếp. Tầng lầu trên bằng ván gỗ. Hẳn tầng trên là chỗ ngủ cho mọi người?

Tiêu nhìn qua một lượt thấy lối kiến trúc nhà cửa chỗ ăn chỗ ở của dân Việt Nam mấy mươi năm vẫn thế... không có gì thay đổi! Nhưng dân Saigon trở thành dân thành Hồ thì quá nhiều thay đổi! Tâm địa hiền lương thật thà không còn, đạo nghĩa tình thân và lòng hiếu khách dường như đã mất!

Trên đường từ phi trường, tuy đầu óc lơ mơ bên cạnh người đẹp, nhưng mắt Tiêu cũng thoang thoáng nhìn phố phường qua khung cửa kính limousine, thấy những toà cao ốc san sát, những khách sạn hoa lệ, tiệm buôn đồ sộ, xe cộ ứ nghẹt...

Tiêu vừa theo chân em vào nhà, vừa nói:

- Trên đường từ phi trường về nhà anh thấy phố phường thay đổi, đường xá đổi tên và có những toà cao ốc mọc lên san sát. Xem ra ngày nay ai nấy đều giàu có lắm. Em sao lại sống ở khu này? Chẳng phải ...

Nam ngắt lời anh bằng tiếng cười chua chát:

- Thành Hồ với toà cao ốc san sát, với những khu phố hoa lệ, những khách sạn tối tân... Tất cả đó nếu không thuộc người ngoại quốc, thì cũng thuộc gia đình thân nhân của Đảng cầm quyền từ miền Bắc vào Nam. Hiện nay dân Saigon chính cống không mấy ai còn sống trong thành phố.

- Vậy hai năm trước anh đã gửi cho em 50 ngàn đô chỉ để mua căn nhà thôi sao?

Nam trả lời anh bằng câu hỏi:

- Bộ anh tưởng 50 ngàn tiền Mỹ thời buổi này nhiều lắm sao? Mua được căn nhà trong khu ổ chuột này là tốt lắm rồi.

Tiêu trở mắt kinh ngạc nhìn em... Nam nói thêm:

- Mấy chục năm qua em làm phu xe cyclo mệt mỏi cùm lung, giờ em già rồi không làm phu xe nổi nữa. Vợ em phải bán cơm cháo, bán bánh chiên ở trong xóm để kiếm sống qua ngày. Con trai em thì làm lơ cho hãng xe đồ lục tỉnh, một tháng mới về nhà một lần.

Nghe em nói Tiêu mới biết cảnh tình! Hèn chi từ lúc vào nhà Tiêu thấy chỉ có có Nam, mà không thấy em dâu và cháu, trong lòng cũng có chút thắc mắc, nhưng không kịp hỏi. Giờ nghe em kể đời sống khổ cực của gia đình như vậy nỗi phiền trách em trong lòng Tiêu tan biến.

Nhớ lại năm xưa, ngày Tiêu theo đoàn người tị nạn lên thuyền bỏ xứ ra đi, ba mẹ Tiêu và em trai quyết định ở lại, vì tin tưởng bọn người gọi là «quân đội giải phóng» sẽ đem đến cuộc sống tốt đẹp. Lúc ấy Nam là sinh viên ưu tú năm thứ ba Đại Học Luật khoa ở Saigon.

Chẳng ngờ ngày đoàn quân giải phóng Bắc Cộng của Hồ Chí Minh vào Nam chỉ «giải» đồng bào vào tù, để «phóng» nhà cửa và tài vật của cải của dân!

45 triệu dân miền Nam đều là nạn nhân của «đoàn quân giải phóng» dưới sự lãnh đạo của nhóm đầu xỏ Bắc Cộng. Có thể nói sau ngày Bắc Cộng chiếm miền Nam, từ vĩ tuyến 17 đến mũi Cà Mau biến thành nhà tù to lớn nhất trên quả địa cầu. Toàn quốc bị phong tỏa tin tức với thế giới bên ngoài, ngay cả sự đi lại của dân chúng trong nước cũng bị kiểm soát và hạn chế. Dân chúng hoảng sợ bỏ xứ ra đi, chết vì hải tặc, chết vì hiểm nguy của biển cả... Kẻ ở lại chết trong ngục tù, chết vì nhà cửa tài sản bị chiếm giựt, chết vì nghèo đói, chết vì nỗi lo sợ hãi hùng...

Và... chàng sinh viên ưu tú 22 tuổi như Nam từ ngày giải phóng không thể tiếp tục học, vì chính quyền Đảng Cướp Cộng thời ấy cấm trai gái miền Nam đến trường học, cũng không cho việc làm.

Cho nên bắt đầu từ ngày đó Nam phải làm phu xe cyclo để nuôi thân và cha mẹ. Cuộc đời nhọc nhằn như vậy nên tuy nhỏ tuổi hơn Tiêu mà trông già hơn anh rất nhiều.

Tiêu không thể liên lạc với gia đình nhiều năm nên không hay biết nhà cửa tài sản của cha mẹ bị bọn Cướp Bắc Cộng chiếm đoạt, phải sống cảnh đầu đường xó chợ. Nam phải làm phu xe để kiếm sống và nuôi cha mẹ. Cha mẹ Tiêu cũng vì đau buồn uất hận lần lượt qua đời một năm sau đó.

Mãi 5, 10 năm sau với «chiêu bài cởi mở» của chính quyền Đảng Cướp Sản, cho phép gia đình dân miền Nam được liên lạc với thân nhân bên ngoài để xin tiền giúp đỡ. Qua một người bà con, Tiêu mới biết được tin cha mẹ đã chết và em trai sống lang thang không nhà.

Sở dĩ chính quyền Đảng Cướp Sản có hiện tượng dễ dãi này vì tài sản của dân miền Nam bọn chúng đã cướp hết rồi, giờ không còn gì để cướp nữa nên chúng mới ra «chiêu bài cởi mở» để có thể tiếp tục «cướp» số ngoại tệ của người Việt hải ngoại từ khắp nơi trên thế giới gửi về giúp gia đình.

Một đất nước nắm quyền bởi một Đảng cướp vô học, thì bọn ấy đâu có tài trí gì làm cho quốc gia giàu mạnh, ngoài việc tìm mọi cách, mọi mảnh khoé... để moi tiền cướp của dân chúng?

Bắt đầu từ ngày người Việt hải ngoại được gửi tiền về xư giúp đỡ thân nhân, thì hàng triệu triệu ngoại tệ từ Âu, Mỹ, Úc... đều rơi vào túi riêng của bọn cầm quyền. Bọn họ trở thành những triệu phú, tỉ phú, giàu có nhất nhì trên thế giới!!

Và hôm nay...

Lần là đầu tiên trở về quê nhà sau 40 năm, Tiêu nhận ra dân chúng và phố phường Saigon khi xưa hoàn toàn thay đổi. Dân Saigon hầu hết là dân của các con cháu của Đảng cướp từ miền Bắc vào lập nghiệp. Vậy nên Saigon đã mất, mà dân Saigon cũng không còn!

Giờ là thành Hồ tuy bề ngoài nhìn thấy đường sá nhà cửa thay đổi, với những toà cao ốc, những khách sạn tối tân, những thương xá, những siêu thị v.v... Tất cả đó... hầu hết thuộc sở hữu của thương gia nước ngoài, ngay cả hãng xe đò (Bus) lục tỉnh và hãng taxi trong thành phố v.v... nếu không là tài sản của giới tài phiệt ngoại quốc, thì cũng sở hữu của đám con cháu bọn cầm đầu Đảng nhà nước.

Tóm lại bốn mươi năm không chiến tranh, Đảng Cướp Sản đã làm được gì cho quê hương? Địa thổ quốc gia mỗi ngày một thu hẹp, vì dân Trung Cộng vượt qua biên giới chiếm đất đai làm chủ những vùng có các mỏ khoáng chất và các hải đảo có mỏ dầu. Bọn cầm đầu Đảng nhà nước thì trở thành tài phiệt giàu có tỉ phú đứng nhất nhì thế giới.

70 triệu dân từ Bắc chí Nam vẫn cơ cực nghèo đói, phải sống bằng những thức ăn giả tạo rẻ tiền làm bằng hoá chất từ Trung Cộng tung ra thị trường. Để rồi dân chúng khắp nơi mắc nhiều chứng bệnh lạ...

Cảm thông nỗi khổ đau cuộc đời Nam 40 năm trải qua, Tiêu thương xót em, hơn là hờn trách sự đón tiếp thiếu ân cần.
Tự nhủ:

«- Số phận của Nam nhọc nhằn cực khổ như vậy, ta cũng đành chịu, vì không thể giúp được gì hơn. Điều quan trọng là ta nhanh chóng tìm vợ và sớm trở về Mỹ, để không phải phiền toái cuộc sống gia đình em».

Nghĩ như vậy, Tiêu nhìn em với ánh mắt xót xa, bảo:

- Anh sẽ không lại ở đây lâu đâu! Anh sẽ chóng trở về Mỹ.

Hai anh em cùng ngồi nơi ghé nơi bàn ăn để nghe Nam kể lại khoảng đời nhọc nhằn sống cùng cha mẹ sau ngày Tiêu ra đi. Tuy rằng mấy năm sau này anh em có thư từ qua lại, nhưng nỗi niềm chua cay kể trên giấy bao nhiêu cũng chưa hết!

Thời gian trôi qua nhanh, 6 giờ chiều. Vợ Nam mới trở về nhà với chiếc xe đẩy thức ăn. Nam ra cửa đón vợ, phụ dọn mâm chảo nồi niêu vào nhà, vừa giải thích với anh:

- Nhà này giá ba chục ngàn đô của anh cho đó. Hai chục ngàn đô còn lại em mua chiếc xe đẩy và làm tiền vốn để vợ em bày bán cơm cháo ở khu phố, kiếm sống qua ngày.

Thấy cảnh tình em trai và em dâu, Tiêu móc ví trao cho em 500\$ đô và nói:

- Anh đưa em số tiền này để đi chợ trong thời gian anh ở đây.

Nam nhận tiền trên tay Tiêu, trao ngay cho vợ, không nói lời gì, ngay cả tiếng «cám ơn»! Nam có cảm tưởng số tiền quá ít, không vui lòng em trai và em dâu!

Bữa ăn chiều vợ Nam dọn những thứ còn dư trong xe bán hàng nên không phải mất thì giờ nấu nướng. Sau bữa ăn vợ Nam còn đang lau rửa dọn dẹp nhà bếp, Nam hướng dẫn Tiêu lên tầng gác vừa nói:

- Trải qua cuộc hành trình xa chắc anh mệt mỏi lắm rồi. Em đưa anh lên gác nghỉ sớm.

Tiêu lẳng lẳng theo chân em. Nam nói thêm:

- Vách ngăn phía trước là phòng ngủ của con trai em, thằng Quân. Thời gian này nó chưa về nhà, tạm thời anh hãy ngủ chỗ nó. Nếu anh muốn đi vệ sinh thì phải xuống tầng dưới nhà. Sau bếp có cánh cửa đi qua «nhà xí».

Tiêu nghe em trai nói hai tiếng «nhà xí» liền nhớ mấy từ lạ lẫm của người đẹp Hoàng Mai nói với mình lúc ngồi trên xe, nên hỏi:

- Nhà xí có phải là nhà cầu không?

- Phải!

- Vậy «Nhà xí cao cấp» là gì? «Nhà xí trung cấp» là gì?

Nam bật cười, đáp:

- Thì là «nhà cầu» có bốn ngôi theo Âu Mỹ, mà bọn họ gọi là «nhà xí cao cấp». Còn «nhà xí trung cấp» thì là nhà cầu ngôi chồm hồm đó anh.

Tiêu nhăn mặt nói:

- Thì ra Cộng Đảng VN có bản tính phân chia giai cấp rõ rệt còn hơn thời phong kiến! Ngay cả nhà cầu cũng có cấp bậc!!

Rồi Tiêu cười cười, hỏi em:

- «Nhà xí cao cấp» là ngôi trên bốn cầu. «Nhà xí trung cấp» là ngôi chồm hồm? Vậy «nhà xí bét cấp» thì ngôi kiểu nào?

Nam nghe anh hỏi một câu quá tức cười, nên bật cười lớn một lúc mới đáp:

- Chắc là loại phải «đứng tè» ngay trong quần!

Câu nói của Nam khiến hai anh em cùng cười.

Tiêu bỗng muốn biết thêm mấy từ mà người đẹp Hoàng Mai nói lúc nãy, nhưng không muốn em trai biết việc mình ngồi chung xe với gái, nên dối rằng:

- Chỉ vì lúc nãy ngồi taxi từ phi trường về nhà em, anh nghe tài xế nói mấy từ xa lạ như: phố phường thành Hồ «cực đỉnh hoành tráng», «nhà cao siêu đỉnh», «nhà xí cao cấp»,

«nhà xí trung cấp». Anh mơ hồ không hiểu ý anh ta nói gì. Giờ nghe em giải thích anh hiểu rồi!

Nam cười, nói chọc:

- Anh đúng là người ngoài hành tinh, đến từ xứ Mỹ quê mùa! Mấy chục năm qua văn hoá xứ mình thay đổi nhiều lắm, toàn là ngôn từ «cực đỉnh kỳ cực» không hà! Nếu anh còn thắc mắc gì, em sẽ giải thích anh hai nghe.

Tiêu hỏi thêm:

- Anh còn nghe người tài xế taxi nói quái lạ hơn như: Người đi đường «mắc ị cấp thời» nên «ị bậy bạ bên đường», phải dùng tiền Bác «lau chùi đỉnh dưới» là gì vậy?

Nam bật cười ha hả một lúc mới giải thích:

- «Mắc ị cấp thời» là «mắc tiêu, mắc tiểu quỳnh». Còn «ị bậy bạ bên đường» thì anh hiểu là «đái ỉa bậy khắp nơi» dọc bên đường. Còn dùng tiền Bác để «lau chùi đỉnh dưới» thì... thì... thì...

Nam không nói tiếp, cười nôn nả, cười không dứt. Tiêu chột hiểu ra, nói:

- Hả là «bọn đỉnh cao trí tuệ» cho rằng chúng luôn ở trên cao đỉnh. Vậy nên «đầu» chúng là «đỉnh trên», còn «đít» chúng là «đỉnh dưới». Tóm lại chúng muốn rêu rao hai phần «trên-dưới» của chúng đều «cao cao... đỉnh đỉnh...» Vì vậy chúng mới «lau chùi đỉnh dưới» của chúng bằng giấy tiền có

dung nhan Bác Hồ, để bác được «cộng hưởng» mùi thơm và cũng là điều vẻ vang kiêu hãnh của chúng. Tóm lại sự việc này Bác và Đảng con cháu Bác, đều có lợi. Bởi vì tiền tượng trưng cho sự giàu có của một quốc gia. Con cháu Bác dùng tiền Bác để «lau chùi đỉnh dưới» thì chúng tỏ họ có quá nhiều tiền Hồ, có thể tiêu xài thả giàn bất cứ trường hợp nào và chỗ bí hiểm nào...!! Chao ôi! Anh phải khen phục nhóm Cướp Đảng VN giàu có «cực đỉnh», tiêu tiền kiểu «siêu cấp», mà không dân tộc nào trên thế giới dám «cóp» theo!

Nghe anh nói một tràng dài, Nam dứt cười, vỗ tay khen, vừa nói giọng trêu chọc:

- Úy trời! Không ngờ anh Hai từ cái xứ quê mùa nước Mỹ vừa về đến nhà đã hiểu ngay lời thông thái của các bậc đỉnh cao nước Việt, lại còn dùng từ mới của họ như: «cực đỉnh» và «siêu cấp» v.v...! Oa! Anh Hai thông minh «cực đỉnh» đó nghe! Thôi chúc anh ngủ ngon đêm nay. Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp nhé?

* *

Hai ngày liên tiếp Tiêu ngồi nhà cùng em tâm sự chuyện đã qua, chuyện hiện tại... Đến ngày thứ ba Tiêu nghĩ phải đi tìm người đẹp Hoàng Mai, nên sáng đó ăn mặc bảnh bao, áo quần toàn nhãn hiệu Âu Mỹ đắt tiền, mang giày da nhập cảng của Ý...

Áo quần chỉnh tề Tiêu chợt nhớ phải lấy theo danh thiếp của người đẹp thì mới biết nàng ở đâu.

Hôm nhận danh thiếp Tiêu bỏ ngay vào túi áo. Cũng may áo còn trong mớ đồ dơ chưa giặt nên danh thiếp còn nguyên vẹn.

Tiêu nhìn thấy rõ ràng trên danh thiếp có 3 hàng chữ như vậy:

Hoàng Mai
HCM
Thành phố Hồ Chí Minh.

Tiêu coi tới coi lui, lật qua lật lại, để nhìn mặt trên dưới tờ danh thiếp... Rõ ràng không thấy có số nhà, cũng không thấy tên đường!

Nơi cô nàng ở là thành phố Hồ Chí Minh, đương nhiên rồi! Tên của cô là Hoàng Mai, cô cũng đã giới thiệu với Tiêu rồi! Vậy địa chỉ còn lại của cô chỉ có ba chữ HCM thôi sao?

HCM là gì?

Tiêu đứng y một chỗ suy nghĩ mãi vẫn không truy ra 3 chữ HCM viết tắt trên danh thiếp có nghĩa là gì? Cuối cùng Tiêu quyết định tìm em để hỏi cho ra.

Buổi sáng Nam đang dọn dẹp sân nhà bên ngoài, thấy anh ăn diện bánh bao, tóc tai láng mượt, nên lên tiếng hỏi:

- Chắc là anh Hai định đi dạo phố Saigon phải không?

Tiêu gật đầu:

- Ồ, anh định đi phố Saigon và ghé qua chợ Bến Thành mua ít đồ cho em. Nhưng mà em có biết 3 chữ viết tắt HCM là thế nào không?

Nam suy nghĩ một giây rồi hỏi lại Tiêu:

- Anh đã nghe ai nói gì về 3 chữ HCM vậy?

Tiêu ú ớ nói:

- Ồ... thì anh nghe tài xế taxi nói nhiều lần HCM. Anh không hiểu anh ta muốn nói gì.

Nam nói:

- Theo em biết thì thành Hồ hiện nay lập nhiều Bang Hội lấy tên tắt của Hồ Chí Minh đặt ra. Anh muốn biết về hội bang HCM chi vậy?

Tiêu cười nhỏ, nói lập lờ:

- Chỉ là tò mò thôi! Chẳng qua nghe tài xế taxi trong miệng lái nhái 3 chữ HCM! Anh cứ tưởng hấn tưng kinh hay đọc thần chú gì đó...

Tiêu chợt nhớ... khi đưa danh thiếp cho Tiêu, người đẹp Hoàng Mai có dặn Tiêu đưa danh thiếp cho tài xế taxi 5 sao. Hấn chỉ cần nhìn danh thiếp sẽ đưa đến chỗ của nàng.

Tiêu nghĩ:

«Xem ra chỉ tài xế taxi thành Hồ mới biết HCM là gì, ở đâu? Nam em ta chỉ là phu cyclo, chắc không rành lắm».

Không hỏi Nam thêm, Tiêu phát tay chào em rồi ra đi đường cái. Vừa đúng có một taxi chạy trờ tới, Tiêu đón xe rồi mở cửa vào ngồi phía trước bên cạnh anh ta, bảo:

- Tôi muốn đến HCM, chú biết ở đâu chứ?

Tên tài xế chắc khoảng 50, mặt hiền lành, giọng vui vẻ, nói với Tiêu:

- Đương nhiên là tôi biết HCM ở đâu! Nhưng mà bác đến đó vào sáng sớm cũng hơi lạ đó nghe.

Sau câu nói, hấn cười nhỏ. Tiêu cũng cười theo.

Hấn nhấn ga đạp nhanh, ra chịu hứng khởi chuyển đi. Xe chạy vút trên đường, quanh qua... quẹo lại... bên phải... bên trái... Phải gần một giờ sau taxi rẽ vào con đường hẹp để vào khu xóm và dừng ngay trước một gian nhà khá rộng, như một khách sạn ở tỉnh nhỏ. Nhà có hai tầng, nằm ngay góc đường của khu xóm khá đông đúc.

Tên tài xế cười tươi nói với Tiêu:

- Tới nơi rồi Bác à! HCM là nơi này đó! Phí taxi là 20\$ đô cho một giờ lái xe bác à.

Đã biết trước xứ Hồ không xài tiền Hồ, chỉ xài tiền của kẻ thù của chúng là tiền Mỹ, nên Tiêu không nói lời thôi, xuống xe móc ví lấy tiền trao cho hắn.

Hắn vừa nhận tiền trên tay liền lùi xe thụt lại, rồi chạy vọt trở ra đường cái.

Tiêu nhìn gian nhà mà tài xế taxi bảo là tới nơi, thấy hai cánh cửa lớn khép kín, nhưng trước cửa có một chàng trai trẻ khoảng 18-20 tuổi, ăn mặc theo một thanh niên thời đại đang cười nói hi hi với một cô gái ăn diện đẹp đẽ, tuổi khoảng 15-16.

Tiêu bước tới gần họ chưa kịp hỏi gì, thì chàng thanh niên đã lên tiếng hỏi:

- Bác muốn vào HCM dưới nhà, hay HCM trên lầu?

Chàng thanh niên vừa hỏi vừa mở banh hai cánh cửa mời Tiêu đi trong là hành lang, mà hai bên là hai dãy phòng, cửa phòng đều khép kín.

Tiêu đoán chừng nhà này có nhiều phòng cho thuê, nhưng không hiểu rõ ý lắm về câu hỏi của chàng trai, nên đứng sững lại hỏi:

- HCM dưới nhà hay trên lầu là sao? Tôi muốn tìm gặp cô Hoàng Mai của HCM. Vậy cô ấy ở tầng nào?

- À, thì ra bác muốn tìm cô em! Vậy là ngay tầng dưới này bác à. Mời bác vào trong đi, cô này sẽ hướng dẫn bác.

Cô gái nghe chàng trai nói liền lách mình đi trước, mỉm cười bảo Tiêu đi theo cô.

Tiêu chỉ bước theo vài bước thì cô gái dừng lại, xô cửa vào gian phòng đầu tiên và nhường lối để Tiêu đi vào...

Tiêu thấy rõ đây là phòng khách, vì bên trong có ghế dài sofa, có nhiều ghế bành... và có 5 - 7 cô gái trẻ ăn mặc hở hang, phấn son loè loẹt, ngồi quanh đó cười nói bi bô với nhau.

Đặc biệt là có một bà sồn sồn mập ú, vòng vàng đầy người, phấn son trét đầy kịt, đang ngồi phía sau quầy quản lý đang ngáy ngoáy viết trên một quyển sổ.

Khi Tiêu bước vào phòng thì các cô gái lập tức đứng lên, im ru dương mắt nhìn Tiêu... Người đàn bà thì đưa mắt quan sát Tiêu từ đầu đến chân...

Chừng thấy Tiêu ăn mặc theo một Âu Mỹ, biết ngay là dân có tiền, thuộc loại «quí ông». Bà ta liền rời quầy quản lý, chạy tới đón Tiêu rất niềm nở, mời ngồi nơi ghế bành. Bà ta cũng ngồi xuống ghế đối diện. Các cô gái đứng bu quanh họ...

Tiêu còn đang chơi với vẻ thái độ của người đàn bà thì bà nở nụ cười duyên, hỏi Tiêu:

- Ngài muốn thụ hưởng với mấy em? Và thời gian bao lâu?

Tiêu đáp, giọng ngõ ngàn:

-Tôi chỉ muốn tìm cô Hoàng Mai. Cô ấy cho tôi danh thiếp và hẹn chờ tôi ở đây.

Người đàn bà nhú mày, hỏi lặp lại:

- Hoàng Mai? Tôi chưa hề nghe đến tên Hoàng Mai ở đây! À, xin Ngài chờ tôi một chút.

Bà ta đứng lên đi tới quầy quản lý, lấy quyển sổ trên bàn khi nãy, lật lật xem từng trang, rồi lắc đầu nói:

- HCM của chúng tôi không có Hoàng Mai! Nhưng trước mặt Ngài, các em này không trẻ đẹp sao? Hưởng thụ các em này cũng được mà? Ngài hãy chọn đi.

Câu nói của bà vừa dứt, các cô gái nhào tới ôm Tiêu, vượt ve mon trốn từ đầu đến chân...

Tiêu chợt hiểu ra nơi đây không phải là nhà cho thuê, cũng không phải quán trọ! Mà là nhà điếm, là «lầu xanh»!

Và người đàn bà mập ú kia hẳn à mụ «Tú Bà»!

Tiêu kinh tâm, động phách, lắc đầu lia lịa:

- Không đâu! Không đâu! Xin lỗi bà! Có lẽ tôi đi nhầm chỗ rồi! Tôi đến đây không phải tìm các «cô em»! Tôi...

Người đàn bà nghe Tiêu phân bua, liền cười hắc hắc, ngắt lời Tiêu:

- À, thì ra Ngài đến tìm các «cậu em», chớ không phải các «cô em»! Trời à! Khi nãy lúc vào nhà nếu Ngài muốn tìm các cậu em, thì phải nói rõ và đi thẳng lên lầu chớ? Nhưng không sao! Cô em của tôi sẽ đưa Ngài lên đó. Giờ thì xin Ngài nộp phí hội ngộ vào cửa HCM là 100\$ đô.

Tiêu chau mày, hỏi giọng ngạc nhiên:

- Sao tôi phải nộp phí cho bà? HCM là gì?

- Ngài bước vào cửa HCM, thì phải biết đây là Hội Chung Mền, tất nhiên cũng biết là Hội gì rồi! Dù Ngài chưa thụ hưởng các em, thì từ nãy giờ đứng đây nói dây dưa rửa mắt nhìn các em cũng phải trả phí. Đây là luật làm ăn của Hội quán «chị em chúng tôi». Nếu Ngài không trả tiền sòng phẳng, chúng tôi không thể để Ngài rời khỏi nơi đây bình yên đâu!

Nghe mục Tú hăm dọa, Tiêu nghĩ nhanh trong đầu:

«- Mình xui xẻo rơi vào tay mục Tú Bà. Thôi thì trả tiền cho mục, rồi nhanh chân cao bay xa chạy khỏi nhà điếm này. Nếu ta chân chừ tranh cãi với mục, mục đòi tăng giá, có khi còn ra lệnh bọn du côn hành hung ta nữa!»

Nghĩ đến bọn du đảng, bọn «ma cô» của nhà điếm, Tiêu không dám hó hé thêm lời nào nữa, móc ví ra moi tờ giấy 100\$đô, giao cho mục «tú bà», rồi nhanh chân chạy ra ngoài hành lang, phóng ra hướng cửa...

Thình lình Tiêu bị dội ngược, vì đụng phải một người từ cửa đi vào... Định thần nhìn lại Tiêu nhận ra là chàng thanh niên đứng trước cửa lúc Tiêu đến nơi này.

Tiêu chưa kịp nói gì, chàng trai nắm Tiêu giữ lại và nói:

- Bác vào nhầm Hội Chung Mềm của các cô em phải không? Trên lầu là Hội Chung Mừng của bọn em. Lúc nãy khi nhìn thấy Bác ngoài cửa, em biết ngay Bác không thuộc loại thích phụ nữ. Bác à! Hội chúng em cũng có nhiều trai trẻ đẹp cho Bác hưởng thụ...

Tiêu trở mắt kinh hoàng nhìn chàng trai... lắp bắp nói:

- Xin... lỗi! Xin lỗi! Tôi đi tìm người... Tôi lộn địa chỉ... lộn nhà. Tôi... không cố ý đến Hội Chung Mềm hay Hội Chung Mừng gì của mấy người đâu! Hãy để tôi rời chỗ này cậu em à. Tôi xin cậu em đó.

Chàng thanh niên không hung dữ như mẹ Tú bà, buông tay Tiêu ra, nói giọng buồn thiu:

- Mấy ngày qua HCM của chúng em vắng khách. Nếu cứ tiếp tục thế này cả bọn em chết đói mất, bác à.

Lời của chàng trai khiến Tiêu động từ tâm, hỏi lại:

- Cậu còn trẻ, sao không tìm việc làm chính đáng kiếm sống, lại làm nghề này?

- Bọn cháu từ quê lên thành kiếm việc làm, nhưng không có học hành nên chỉ có thể làm nghề này thôi Bác à! Khách của bọn em «quí ông» cũng có, «quí phu nhân» cũng có. Nếu gặp được người tốt bụng, chúng em kiếm được tiền ăn xài và có dư gửi về quê nuôi ông bà, cha mẹ.

Tiêu thâm nghĩ:

«Chàng trai nông dân này có gương mặt thật thà hiền hậu, lại phải làm nghề điếm đợc để phục vụ cho mấy tên «gay» và các phu nhân lãng loàn của bọn trùm CSVN. Thật là một xã hội tận cùng xấu xa như nhóp, chưa hề xảy ra trên đất nước ta dù thời Pháp hay thời Mỹ! Thảm trạng này đều là do lão tặc Hồ Chí Minh và Đảng Cộng của lão gây ra!»

Thấy chàng trai không làm khó dễ mình, để yên cho mình ra cửa rời HCM, Tiêu móc ví lấy 50\$ đô đưa cho cậu ta và nói:

- Cậu em hãy cầm số tiền này.

- Cám ơn Bác.

Tiêu rời «động» HCM, chân bước lê thê trên con đường nhỏ với tâm trạng hãi hùng như vừa trải qua cơn ác mộng. Mãi đến khi nghe tiếng xe ì ầm mới biết mình đã ra đường cái. Nhìn quanh đó đây cũng không biết thuộc vùng nào? Tên đường thì thấy lạ hoắc!

Tiêu nhìn giờ đồng hồ trên tay thấy đã quá trưa. Từ sáng Tiêu chưa ăn uống gì, giờ trong lòng buồn chán cũng không nghe đói, nên gọi taxi bảo đưa về phường 8, quận 3.

Tiêu lên taxi ngồi chưa quá 10 phút thì đã về đến khu xóm nhà Nam. Bác tài đòi phí xe chỉ 5\$ đô. Vậy mà khi sáng taxi chạy vòng qua quẹo lại hàng giờ để đòi cước phí mắc ba bốn lần!

Tiêu chán nản kêu thảm:

«Hoá ra mình đúng thật là dân khờ khạo nhà quê xứ Mỹ. Về cái xứ cực đỉnh thông minh này đi đến đâu cũng bị người lường gạt!»

Vào nhà, thấy em trai ngồi dưới đất giặt quần áo cho mình. Tiêu chạy tới giữ tay em lại, nói:

- Em hãy để anh giặt đồ dơ của anh.

Nam cười:

- Anh mặc đẹp như vậy sao có thể làm được việc này? Không sao đâu! Em giặt áo quần cho em và bà xã, sẵn gom luôn mớ đồ dơ của anh giặt chung thôi mà.

- Cám ơn em. À, anh xin lỗi em! Anh đi nửa ngày mà không tìm thấy món gì để mua cho vợ chồng em, cũng chưa ra đến chợ Bến Thành.

- Vậy anh đã đi đâu?

Tiêu đáp lừng khùng:

- Chỉ là... anh không biết đi đâu nên đi bộ loanh quanh gần đây thôi. Trời quá nóng đi bộ chóng mệt thật!

- Phải rồi! Anh mặc đồ Tây ra đường đi dưới trời nắng, nóng nực lắm. Ngày mai nếu anh dạo phố hãy mặc áo thun, quần ngắn.

Tiêu gật đầu:

- Ờ, em nói phải!

Chiều đó sau giờ cơm với vợ chồng Nam, Tiêu than mệt, lên lầu ngủ sớm. Nhưng nằm một lúc lâu vẫn không ngủ được. Tự nhủ:

«Đời sống của Nam nhọc nhằn như vậy, ta ở đây chẳng giúp được gì cho nó. Ta phải sớm trở về Mỹ, làm thêm giờ, kiếm thêm tiền, gửi về giúp đỡ nó. Cho nên dù ta phải mất vài ngày đi tìm người đẹp Hoàng Mai cũng phải cố sức. Giả như ta không có duyên gặp lại nàng ấy thì đành tìm cô gái nào khác, miễn có nàng chịu làm vợ ta, chịu theo ta về Mỹ là được!

Ngày hôm sau Tiêu xuất hành trong lớp áo thun T-shirt tay ngắn, quần jeans, giày thể thao, đội nón cao.

Nam theo anh đưa ra cửa, nói:

- Phải đấy! Bữa nay anh mặc như vậy dạo phố vừa mát mẻ, vừa trẻ trung, nhìn anh không khác gì chàng thanh niên 30 tuổi!

Nghe lời khen của em, Tiêu cảm nghe phần khởi, vẫy tay chào em với tiếng cười hỉ hả. Dự tính trong đầu bữa nay sẽ hỏi thăm người đi đường về địa chỉ HCM của người đẹp Hoàng Mai thuộc vùng nào, nên không vội đón taxi.

Vì vậy nên rời khu xóm nhà Nam, Tiêu đi bộ dọc theo đường cái, gặp khách bộ hành dù người già, người trẻ... Tiêu đều hỏi một câu:

- Làm ơn chỉ dùm HCM ở đâu?

Và ai nấy đều lắc đầu, trả lời:

- Không biết!

Đi một lúc dưới trời nắng hừng hực mà chẳng hỏi thăm gì được, Tiêu chán nản phát tay đón taxi.

Vào taxi, Tiêu nói cộc lốc với tài xế:

- Đưa tôi đến HCM.

Người tài xế này là một người khá lớn tuổi, nghe 3 chữ HCM liền nhăn ga vọt nhanh, không hỏi han gì thêm.

Tiêu chợt lưu ý tài xế taxi thành Hồ, hễ nghe HCM thì vọt liền, vọt nhanh!

Bất thần Tiêu hoảng kinh, khi nghĩ lần này taxi lại đưa mình đến ổ điếm HCM của ngày hôm qua, nên la lên:

- Này bác tài! Bác đưa tôi đi đâu vậy?

- Thì chú muốn đi đến HCM mà.

- Ở đâu?

- Đừng hỏi lời thôi! Tới nơi sẽ biết. Ngày nào tôi cũng đưa khách ra đó mà.

Tài xế thấy lời ăn mặc của Tiêu, tưởng Tiêu còn trẻ lắm, nên ông ta không nói lời cung kính với khách.

Nửa giờ sau taxi chạy đến trung tâm thành phố Saigon, vùng chợ Bến Thành, rồi dừng trước một tiệm buôn đường Phan Chu Trinh bên hông chợ.

Tiêu lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Ủa, sao bác tài đưa tôi ra chợ làm gì?

- Chẳng phải chú em muốn đến HCM sao? Là tiệm đó đó... HCM là ở đó đó... Vào trong mà hỏi.

Nhìn theo tay ông ta, Tiêu thấy là tiệm buôn hàng vải tơ lụa hiệu «Hoa Hoa», nên chân chừ không vội xuống xe. Người tài xế bực mình nói:

- Cước 20\$ đô! Trả tiền rồi xuống xe đi cha nội!

Tiêu nghe ông ta đồ quạu liền móc ví trả tiền, xuống xe vừa nghĩ:

«Ông ta đưa mình đến trung tâm phố Saigon, dù chỗ cửa hàng «Hoa Hoa» đó đúng là HCM của Hoàng Mai hay sai, cũng không tệ lắm! Người đẹp Hoàng Mai có thể là con gái chủ tiệm buôn đó. Nếu không gặp người đẹp thì bữa nay ta đi một vòng chợ Bến Thành, xem thử 40 năm qua thay đổi thế nào?»

Nghĩ như thế nên Tiêu không ngần ngại, đi vào thẳng tới trước mặt người đàn bà trung niên đứng phía sau quầy kết tiệm «Hoa Hoa», mỉm miệng cười xã giao, hỏi:

- Thưa bà, đây có phải là HCM?

Người đàn bà nghe Tiêu nói HCM liền gật gật đầu, bước ra khỏi quầy kết, ra dấu bảo Tiêu theo bà vào trong, chính là phía sau cửa tiệm bày bán hàng hoá.

Chỗ này có lẽ là nơi chủ nhân nghỉ ngơi ăn uống, vì Tiêu thấy có tủ lạnh, có bàn ăn và mấy cái ghế.

Người đàn bà mời Tiêu ngồi nơi ghế và nói:

- Ông chờ chút. Ông ấy vừa ra ngoài uống cà phê. Ông sẽ về ngay thôi.

Tiêu nghĩ là mình đã đến đúng chỗ, nên kể lể với người đàn bà:

- Tôi từ Mỹ xuống máy bay vào phi trường Tân Sơn Nhất đã quen cô Hoàng Mai. Cô ấy cho tôi danh thiếp ghi HCM, nên tôi tìm đến đây... Xin phép hỏi, bà có phải là mẹ cô ấy?

Người đàn bà không trả lời câu hỏi của Tiêu, lại nói:

- Chúng tôi làm tất cả chứng minh thư đủ loại và cấp bằng đủ hạng. Xin ông chờ một chút! Chồng tôi sẽ trở lại nói rõ chi tiết hơn.

Tiêu không hiểu bà ta nói gì?

Tiêu đã nói rõ với bà về cuộc hẹn với nàng Hoàng Mai, sao bà ta lại lờ đi? Tiêu thắc mắc hỏi lại:

- Đây đúng là HCM?

- Phải! Là HCM! Là Hội Chứng Minh. Hội chúng tôi cung cấp các loại giấy tờ, bằng cấp... có công chứng hẳn hoi. Ông chờ chút, chờ chút... In hình chồng tôi đã về tới.

Rồi bà lớn giọng kêu lên:

- Mình ơi! Có khách hàng. Mau vào trong đi.

Cho tới lúc đó, Tiêu mới hiểu ra nơi đây là «ổ bí mật» của bọn làm giấy tờ giả, bằng cấp giả!

Tiêu từng đọc trên Internet có một tên Tan hay Tung gì đó... rêu rao bán mọi cấp bằng, đủ hạng giá tiền... địa điểm thành Hồ. Phải chăng đây là chỗ làm ăn của hắn?

Tiêu nghĩ nhanh trong đầu:

«Mặc kệ chỗ này là của tên nào, thì cũng là «ổ» của bọn làm giả giấy tờ. Bữa nay ta không tìm ra người đẹp Hoàng Mai, lại lọt vào ổ bán cấp bằng giả và các thứ giấy tờ giả... mà chúng đặt tên là Hội Chứng Minh, viết tắt HCM, Vậy thừa dịp này ta cũng nên dọ dẫm tìm hiểu bọn chúng hành nghề ra sao?»

Tiêu càng tò mò muốn biết HCM của bọn này địa bàn bao lớn? Dính líu đến bao nhiêu «đỉnh cao» trong tập đoàn Đảng CSVN, nên ngồi yên chờ người đàn ông vừa đi vào...

Hắn ta có lẽ khoảng trên 50 tuổi, áo quần tươm tất theo một Âu Mỹ, thắt cà vạt...

Ở cái xứ nóng nực này một kẻ ăn diện như thế phải là kẻ có tiền và phải sống nơi có máy lạnh điều hoà!

Và quả thật tiệm buôn này, chỗ Tiêu ngồi... có máy điều hoà! Từ lúc vào đây Tiêu tưởng là vì ngồi trong nhà nên cảm nghe mát rượi.

Người đàn ông bước tới chào Tiêu bằng câu hỏi:

- Chú em sống thành Hồ hay ở tỉnh? Muốn mua cấp bằng loại gì?

Vì nhìn thấy Tiêu ăn diện như người trẻ, mặt mũi cũng không già lắm, hắn nghĩ Tiêu nhỏ tuổi hơn mình, nên mới gọi chú em.

Nghe hắn gọi mình là chú em, Tiêu hứng chí lắm, muốn đứng lên bắt tay chào hắn. Nhưng kịp nghĩ mình là người Việt hải ngoại cũng nên tỏ chút kiêu ngạo với bọn gian thương trong nước.

Vì nghĩ vậy nên Tiêu ngồi yên trên ghế, nói giọng cao ngạo:

- Tôi từ Mỹ về xứ thăm gia đình. Nhân lúc dạo phố Saigon vô tình lạc tới trụ sở buôn bán của ông. Sẵn dịp tôi muốn biết ông bán loại giấy tờ gì? Nếu nhằm vào nhu cầu của tôi, tôi sẽ đặt mua một mớ mang về Mỹ làm quà cho bạn bè.

Thấy khách hàng đến từ nước Mỹ, lại muốn mua « một mớ hàng giả » của mình, người đàn ông đổi ngay lối xưng gọi, niềm nở nói:

- Ngài muốn đặt mua loại giấy tờ gì, hay cấp bằng hạng gì... tôi đều có thể làm cho Ngài trong vòng 3 ngày và có chữ ký, dán tem, in dấu mộc của quan công chứng hắn hỏi. Nếu cần gấp thì Ngài có thể ngồi chờ vài giờ sau.

Tiêu nhướn mày hỏi:

- Vậy thì bằng tiến sĩ, thạc sĩ thì đều có chữ ký, đóng dấu của Viện Trưởng Đại Học thành Hồ à?

- Phải!

Tiêu nghĩ thầm:

Mình phải «chơi tên này một cú đá ngoạn mục mới được!», nên hỏi tiếp:

- Vậy Viện Trường Đại Học thành Hồ đậu bằng cấp gì? Ông ấy tốt nghiệp ở đâu vậy?

Quả nhiên là câu hỏi khó trả lời! Nhưng đã là gian thương, dù là gian loại gì, cũng giỏi tài ứng biến. Hắn ta lặng thinh một giây, rồi đáp:

- Ngài Viện Trường thành Hồ đương nhiên tốt nghiệp ở Đại Học Hà Nội.

Tiêu cười thầm trong bụng:

«Viện Trường Đại Học thành Hồ, tốt nghiệp Đại Học thành Hà! Hèn chi chúng nó ngu si một lũ! Đừng nói chi tiếng Anh, tiếng Pháp, ngay tiếng Việt cũng viết không rành, nên mới để ra mấy từ «cao cấp, siêu hạng, hoành tráng v.v...» để khoe khoang tự hào văn minh văn học chúng nó «siêu cao cực đỉnh», để dương oai đả con dân nô lệ của chúng! Thật hết chỗ nói! Bữa nay ta chọt tên này một phen cho hả tức»

Nghĩ là làm! Tiêu nói giọng trêu chọc:

- Miễn Ngài Viện Trưởng biết cầm bút ký tên trên mảnh bằng, chớ không phải lăn mực in dấu tay như người dưới quê tôi, thì tôi sẽ đặt mua một lổ «bằng» đem về Mỹ tặng bạn bè con cháu để treo tường, xem như mua tranh họa thời đại.

Bỗng nhiên Tiêu có ý nghĩ trào phúng trong đầu:

*«Biết đâu trăm năm sau bọn trẻ VN lớn lên đem bán đấu giá mấy tờ giấy với **chứng cứ gian thương lừa đảo nền văn hoá Việt của bọn CSVN thời quốc nạn này, có khi thu được hàng triệu triệu mỹ kim không chừng!**»*

Nghe Tiêu nói mấy lời châm biếm, ánh mắt mơ màng, miệng thì chum chim cười, tên nọ biết mình bị Tiêu chơi xỏ. Nhưng nghề làm thương mại phải chịu khách, hấn ta không giận, lại ngon ngọt nói:

- Bằng Thạc sĩ, Tiến sĩ của Đại Học Bách Khoa giá: 8 triệu đồng, tức 40\$. Bằng Thạc sĩ Tiến sĩ của Đại Học Chính Quy giá: 7 triệu, tức 35\$. Bằng Trung Cấp giá: 6 triệu, tức 30\$. Bằng...

Tiêu cười khì, ngắt ngang:

- Đủ rồi! Ông không cần nói thêm chi tiết! Tôi chỉ mua 3 bằng thạc sĩ, 5 bằng tiến sĩ. Đại Học Bách Khoa hay Chính Quy gì gì... cũng được, miễn là trên bằng cấp có chữ ký, đóng mộc, ghi rõ ngày tháng năm và tên họ của Trưởng Khoa Đại Học thành Hồ rành rành... để tên tuổi ông ta được lưu danh thiên cổ.

- Vậy xin Ngài điền vào giấy «lý lịch» này: Tên, tuổi, nơi sinh, nơi ngụ... của người có tên trên mảnh bằng. Đồng thời cũng giao cho tôi 5 ảnh nhỏ, loại ảnh dán trên giấy hộ tịch.

Vừa nói ông ta vừa kéo ngăn tủ bàn viết lấy ra 8 tờ giấy như mẫu đơn in sẵn trao cho Tiêu. Tiêu quét mắt một lượt rồi nói:

- Tôi mua «bằng» làm quà cho hàng xóm, bạn bè, chưa biết sẽ tặng cho ai, thì làm gì có ảnh của họ và biết rõ chi tiết về họ mà điền vào tờ lý lịch được?

- Vậy Ngài hãy liên lạc qua Mỹ với người Ngài muốn tặng bằng cấp, hỏi rõ chi tiết về người ấy. Lần sau Ngài trở lại đây mang theo mỗi mảnh bằng 5 bức ảnh. Bữa nay xin Ngài đóng trước cọc phí 50%, là 200 \$ cho 8 bằng Thạc sĩ và Tiến sĩ mà giá thành là 400\$.

Tiêu kêu khổ trong lòng:

«Khi này mình muốn chọc phá tên này nên loè hẩn sẽ mua 3 bằng Thạc sĩ, 5 bằng Tiến sĩ để làm quà cho bạn bè. Không ngờ bị hẩn chơi lại! Bọn này làm ăn cấu kết với cường quyền Đảng Cướp Cộng, là bọn mafia xã hội đen. Ta ngồi đây nói chuyện dây dưa với tên này, nếu không móc tiền ra, chắc khó bề rời khỏi chỗ này bình yên.

Trong lòng nghĩ suy lo lắng... Tiêu bỗng nhớ mình về Saigon lần này mục đích cưới một nàng trẻ đẹp đem qua Mỹ để «lấy le» vợ cũ và con gái. Chưa gặp được người đẹp Hoàng

Mai đề hỏi tình ý nàng ấy thì đã hai lần rơi vào tay bọn xấu xa!

Dù sao trước ngày lên phi cơ về Mỹ, Tiêu phải tìm ra một nàng vừa trẻ vừa đẹp, như mơ ước...

Nhưng nàng ấy sẽ là ai? Ở đâu? Tên gì? Thời khắc này Tiêu chưa biết người vợ mới sẽ là ai? Bữa nay trước tình thế đối mặt với tên gian thương, nếu muốn an toàn rời chỗ làm ăn của hắn, Tiêu phải đưa tiền cho hắn. Cho nên thay vì trả phí mua bằng, «Tiềnsĩ-Thạc sĩ» vô dụng kia... Tiêu đổi thành việc mua giấy tờ giả, tức là mua «hôn thú giả». Như vậy khi tìm được vợ, Tiêu không cần mất thì giờ ra phường quận để làm giấy tờ kết hôn, khỏi phải hồi lộ đứt lót mấy tên lưu manh làng xã ...

Trong lòng đã có chủ ý, Tiêu nói:

- «Bằng cấp» thì tôi sẽ mua sau khi hỏi lý lịch bạn bè. Bữa nay tôi muốn hỏi mua trước về «giấy hôn thú» và «thẻ xuất ngoại» cho người vợ sắp cưới. Vậy ông có thể làm hai thứ giấy đó với chữ ký của quan toà và của cơ quan thẩm quyền có dấu mộc thành Hồ được không?

- Được chứ! Giấy hôn thú có chữ ký và dấu mộc của quan Toà đồng giá với bằng Thạc sĩ. Nhưng Ngài không cần nộp ảnh, chỉ cần đem đến đây giấy hộ tịch của vợ sắp cưới để tôi có thể gửi chi tiết đến Toà án. Còn «giấy xuất ngoại» (thẻ Thông hành) thì mắc hơn, vì phải đóng phí chiếu khán cho Sứ quán và phải có 6 bức ảnh. Tóm lại tính thêm 2 giấy tờ vừa

nói, phí chung của Ngài là 500\$. Vậy 50% Ngài phải thanh toán trước tiền cọc là 250\$.

Tiêu chửi thảm:

- Đúng là đồ ăn cướp! Đồ lưu manh! Đồ mắc dịch! Bộ người là luật sư sao chứ? Ta hỏi câu nào, người trả lời là tính tiền ngay! Xem ra người không bỏ qua việc ta nói «sẽ mua 8 cấp bằng»!

Tiêu nghĩ nếu mình còn ngồi đây nói dây dưa với hắn, hắn lại đòi tăng tiền phí, càng thêm tức. Thôi thì bữa nay kể như một ngày xui xẻo trên nẻo đường thành Hồ!

Bằng với giọng chán chường, Tiêu nói:

- Được rồi! Bữa nay tôi trả ông 250\$ tiền cọc. Ông hãy cho tôi giấy biên nhận và tờ cam đoan ghi rõ: «8 bằng cấp, giấy hôn thú và thẻ xuất cảnh cho vợ tôi. Tất cả đều phải có chữ ký, dấu mộc của cơ quan liên hệ».

- Vâng! Điều đó đương nhiên rồi! Vậy tôi chờ Ngài trở lại giao cho tôi lý lịch và ảnh của những người bạn Ngài muốn tặng cấp bằng. Tôi cũng cần «thông hành» Mỹ của Ngài, giấy hộ tịch của vợ sắp cưới của Ngài ở quận phường, để xin thông hành VietNam cho nàng ấy. Còn việc xin chiếu khán xuất cảnh cho nàng ấy ở Sứ quán Mỹ thì cần có 6 ảnh mới đủ. Khi nhận đủ tài liệu và chi tiết Ngài giao cho tôi thì 3 ngày sau mọi giấy tờ Ngài đặt mua sẽ hoàn tất. Và Ngài chỉ thanh toán phí còn lại 250\$ lúc nhận đủ các thứ vào ngày ấy.

Tiêu Nghĩ:

«Xem ra tên này ăn công ký với các quan khắp ngành và có địa bàn rộng lớn. Chắc hẳn phải giữ giao ước với khách hàng để tiếp tục làm ăn. Cũng may bữa nay ta có mang theo đủ tiền để trả tiền cọc. Chỉ có điều mua 8 mảnh bằng của Đại Học thành Hồ làm quà tặng bạn bè ta ở Mỹ... mà rồi sẽ tặng ai? Những bạn của ta đều sắp về hưu, ai thèm lấy «bằng cấp» của ViệtCộng làm gì? Tóm lại ta không thể biên tên tuổi bạn để giao cho tên này!»

Còn vợ chưa tìm ra, thì làm gì có họ tên để ghi chi tiết mà làm hôn thú? Ta đúng thật là đồ điên, đồ lắm cảm mà! Bỗng dưng nổi hứng nói xạo mua 8 bằng cấp để chọc phá tên gian thương. Không ngờ hẳn tinh ranh bắt chộp ta ngay! Bây giờ dù ta có muốn rút lời cũng không kịp nữa rồi!»

Thấy Tiêu lặng thinh, sắc mặt ưu tư, hẳn nói thêm:

- Xin Ngài an tâm! Cơ sở chúng tôi tuy không làm nghề hợp pháp, nhưng để tiếp tục mỗi làm ăn lâu dài chúng tôi không lường gạt khách hàng đâu. Ngài hãy tin tưởng tôi. Mọi thứ Ngài giao tôi làm chắc chắn Ngài sẽ vừa ý.

Suy đi tính lại Tiêu chỉ còn một cách để giải quyết, nên hỏi:

- Ông có thể làm cho tôi... những «bằng cấp» chưa đề tên tuổi không? Chờ khi về Mỹ tôi sẽ hỏi người bạn nào thích, mới điền tên vào. Còn «Giấy Hôn Thú» và thẻ «Thông Hành»

của vợ thì... thì ông cũng có thể để trống khoảng tên tuổi lý lịch không?

Tên nọ cười nhỏ, hỏi Tiêu:

- Các «mảnh bằng» vì chưa quyết định tặng người bạn nào, nên Ngài muốn khoảng «tên» để trống. Còn «giấy hôn thú» tên tuổi vị phu nhân tương lai ở trong xứ cũng để trống à? Chẳng lẽ Ngài chưa quyết định chọn ai làm vợ sao?

Nghe tên nọ nói mấy lời Tiêu đỏ mặt hổ thẹn, liền cười nhẹ, chống chế:

- Chỉ vì tôi phải trở về Mỹ trong tuần tới, mà vợ tương lai của tôi sống ở dưới quê, nên tôi phải về đó đón cô ấy lên Saigon. Tôi sợ không có giờ đi tới đi lui tới chỗ ông cung cấp chi tiết để làm giấy tờ... Tóm lại, ông có thể thỏa mãn yêu cầu của tôi chứ?

Hắn trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Cũng được! Vậy hai ngày nữa Ngài trở lại gặp tôi. Tôi sẽ giao cho Ngài các thứ Ngài đặt mua có chữ ký và đóng dấu của cơ quan liên hệ thành Hồ, mà phần tên tuổi trên giấy tờ để trống như Ngài muốn. Tuy nhiên chiếu khán vào nước Mỹ nàng ấy phải tự xin ở Sứ Quán. Chúng tôi không thể làm giả những gì dính líu với nước ngoài.

Tiêu nghe hắn nói có lý, nhận ra hắn là kẻ có chút ít học thức, hiểu biết khá. Hắn đã chấp nhận những điều kiện Tiêu yêu cầu thì có thể nói bữa gặp gỡ này không tệ. Bởi vì Tiêu

chỉ tốn chút thời gian và chút ít tiền, mà đã có cơ hội mua «giấy hôn thú» và thẻ «Thông Hành» làm sẵn cho người vợ sắp cưới. Tiêu nhủ với mình:

«Điều ta phải làm ngay từ lúc này là mau chóng tìm ra một nàng làm vợ. Nếu như nàng ấy là Hoàng Mai thì vui sướng biết bao! Bằng nếu không phải Hoàng Mai, ta đành tìm đại một kiều nữ khác! Miễn nàng ta chịu theo ta về Mỹ, chịu làm vợ ta. Giấy Hôn Thú và Thẻ Thông Hành đã đặt sẵn rồi, chỉ cần điền tên tuổi nàng ấy vào, rồi đưa nàng đến Sứ quán Mỹ xin chiếu khán nhập cảnh nước Mỹ, thì kể như chuyến bay đến thành Hồ là ta thật sự bước «xuống» Thiên Đường.

Ý tưởng lạc quan bùng lên trong đầu... Tiêu vui vẻ móc ví ra...

* *

Rời khỏi tiệm buôn tơ lụa «Hoa Hoa» trong lòng Tiêu nửa phần vui, nửa phần lo lắng... Vui là nghĩ mình đã giải quyết được việc khó khăn về «giấy tờ kết hôn» một cách nhanh chóng, mà chi phí hao tốn không bao nhiêu!

Nhớ lại mấy hôm trước... lúc Tiêu chuyện trò với Cu và Hải trên chuyến bay, Hải nói: *«muốn làm thủ tục kết hôn phải tới huyện xã phường xóm xin phép và làm giấy tờ, chi phí khó biết trước là bao nhiêu? Còn thời gian nhanh hay chậm thì tùy thuộc vào tiền hối lộ nhiều ít ở các cửa ải».*

Sáng nay Tiêu tưởng mình xui xẻo lạc vào «ô» gian thương làm giấy tờ giả, không dè lại may mắn giải quyết được chuyện «giấy hôn thú» và «thẻ thông hành» cho người vợ tương lai!

HCM! HCM!

Tại sao người đẹp Hoàng Mai lại ghi trên danh thiếp 3 chữ HCM? - Tại sao tên bán «Giấy tờ giả» Hội Chứng Minh cũng là HCM? - Tại sao «Nhà chứa điểm đực, điểm cái» (Hội Chung Mèn - Hội Chung Mùng) cũng là HCM?

Bỗng nhiên Tiêu kêu lên:

«- Đúng như em trai ta nói! Thành Hồ lập nhiều Bang Hội lấy tên tắt của lão Hồ Chí Minh. Như vậy chắc còn hàng lọ HCM ở thành Hồ. Chẳng lẽ người đẹp Hoàng Mai cũng thuộc trong số bang hội HCM? Mà là bang hội gì?»

Hỏi mà không thể tự giải đáp, cũng không biết hỏi ai! Đầu óc Tiêu càng lúc càng nhức nhối, toàn thân mệt lã, chân bước xiêu vẹo như người say, đảo qua lượn lại trước cửa chợ Bến Thành, miệng lảm bảm HCM! HCM! HCM ...

Lúc ấy đã quá trưa, một phu cyclo trẻ đang rề xe chạy chậm chậm dọc bên hông chợ, thấy Tiêu đi ngả nghiêng, xiêu vẹo, miệng lảm nhảm 3 chữ HCM, HCM... Hắn liền dừng xe, chạy tới đỡ Tiêu ngồi lên cyclo của mình, rồi nói:

- Bác say rồi à? Bác muốn đến HCM à? Để cháu đưa bác tới đó nhé?

Từ sớm Tiêu rời nhà Nam với bụng trống, rồi trọn buổi sáng giao dịch căng thẳng với tên «Hội Chứng Minh» bán bằng giả, giấy tờ công chứng giả... Lại thêm giờ ấy đã xế chiều mà Tiêu chưa có thứ gì trong bụng, nên sức đã kiệt, tai ù, mắt hoa... đầu óc không còn tỉnh táo, nên chẳng nghe rõ chàng trai phu xe nói gì?

Đến khi lưng tựa lên thành cyclo, Tiêu như rơi vào trạng thái hôn mê, mắt khép lại... ngủ say như chết!

Không biết thời gian bao lâu? Và phu cyclo đã đưa Tiêu đi đoạn đường nào? Ngắn dài bao xa? Chỉ biết rằng khi Tiêu tỉnh dậy thì trời đã bắt đầu tối. Bên tai nghe văng vẳng tiếng nói của phu cyclo:

- Bác à, tới HCM rồi! Cháu đỡ bác vào gặp mấy vị đại ca HCM nhé?

Hắn vừa nói vừa dìu Tiêu bước vào trong một gian nhà rộng... giống như nhà kho. Nhưng hiện tại bên trong trống rỗng, không thấy hàng hoá gì, ngoài một cái bàn vuông dài với hai bên hai dãy ghế và lối nhỏ đầu người.

Một người ngồi chễm chệ nơi ghế đầu bàn tuổi khoảng 35-40, mặt rỗ xấu xí, mắt đỏ ngầu, đầu chít khăn đen, mặc quần dài đen, áo thun đen ngắn tay, để lộ hai cánh tay có hình xăm hai rắn Hồ quấn quện nhau trông rất khủng khiếp.

Đọc hai bên dãy ghế, mỗi bên có 5 tên, tuổi khoảng 20-30 đứng nghiêm chỉnh, tay chắp sau đít, mặt mày đen đúa, mắt

láu lỉnh hung tàn. Đầu chúng cũng chít khăn đen. Có điều chúng mặc áo lá đen, quần xà lỏn đen, chân mang dép cao su. Hai cánh tay chúng cũng xăm hình rắn như tên đang ngồi.

Rõ ràng là một bọn du đảng du côn! Nói nôm na là bọn «xã hội đen»! Tiêu từng thấy trên màn ảnh bọn «xã hội đen» của Ý, của Nhật, Tàu, hay Nam Hàn thường Âu phục đen, thắt cà-vạt... ra vẻ những tên anh chị của một tổ chức qui mô, có tiền.

Bọn này hẳn nhiên là bọn «xã hội đen» của thành Hồ. Thành Hồ khí hậu nóng nực. Đám «lâu la» muốn làm oai cũng không thể ăn diện như đám xã hội đen nước khác, nhưng hành vi hung tàn chắc không thua kém ai!

Tiêu đã tỉnh ngủ ngay khi nhìn thấy bọn côn đồ. Đồng thời đầu óc rối loạn, không hiểu tại sao phu cyclo lại đưa mình đến gặp đám hung đồ này?

Tiêu dương mắt nhìn họ...

Tên đang ngồi trên ghé, hẳn là đầu đảng, hất hàm nói với phu xe, cùng lúc quăng ra một mớ tiền Hồ:

- Đây! Tiền công cho chú mày đưa khách hàng tới đây! Xong chuyện của chú mày rồi! Đi đi...

Phu xe cyclo nhặt mớ tiền bỏ vào ngay vào túi sắc, rồi quày quả đi khỏi gian nhà kho.

Tên đầu đảng liền nói với Tiêu:

- Này ông già kia! Ông muốn mượn tiền phải không? Vậy ông có nhà cửa ruộng đất hay thứ gì quý giá để thế chấp chớ?

Nghe hắn gọi mình là ông già, Tiêu bực mình lắm, muốn thét vào tai hắn:

«Thằng kia! Sao ngươi dám hồn xược gọi ta là già này già nọ? Ta sống ở xứ văn minh, tuổi ta đây chỉ vào tuổi trung niên. Còn ngươi sống ở cái xứ ăn uống toàn thuốc độc, dù ngươi ra đời muộn hơn ta, mà với bộ mặt rỗ chằng, da đen đúa xấu xí... xem ngươi không khác gì lão già gân đất xa trời».

Cũng may Tiêu dần cơn tức giận, không nói ra ý nghĩ trong đầu, chỉ nói:

- Tôi không hiểu chú em nói gì cả! Tại sao tôi phải mượn tiền của chú?

Hắn bực mình quát lên:

- Chẳng phải lão ông kêu thằng Phi phu cyclo đưa lão ông đến HCM à?

- Tôi không bảo phu xe đưa đến đây! HCM của chú em là gì mà tôi phải tới?

- Đương nhiên là Hội Cho Mượn. Ông đến gặp tôi để mượn tiền, chẳng phải sao?

Tiêu kêu nhỏ:

- Lại cái quái gì đây? Sao ta lại lọt vào ổ HCM?

Tên nọ không nghe rõ Tiêu nói, hấn lớn tiếng hỏi lại:

- Lão ông đến vai tiền hay đến dọa dẫm chuyện làm ăn bọn tôi?

Tiêu nói:

- Tôi không đến đây vai tiền! Tôi cũng không đến dọa dẫm mấy người! Tôi về đây.

Nói dứt lời, Tiêu xoay người bước đi...

Bốn tên đàn em của tên nọ liền đứng trận chặn ngang lối đi, không cho Tiêu thoát ra. Tên đầu đảng ra lệnh:

- Tụi bây hãy «dần» ông già đó một trận cho tao! Để lão đừng ý mình già, dám tới chọc phá bọn ta, dám nói năng lung tung.

Bọn đàn em đồng loạt hô lên:

- Chúng em tuân lệnh, đại ca!

Bốn tên lưu manh liền quật Tiêu nằm xuống, đấm vung tay đấm... đấm dơ chân đá...

Sáu tên đàn em còn lại, đứng sau lưng tên đầu đảng, đưa mắt nhìn bọn đấm đá Tiêu với vẻ mặt hào hứng, miệng cười hí hả...

Thình lình một tên trong bọn đứng nhìn, chạy tới dang hai tay chắn ngang bọn đang đấm đá, la lên:

- Ngưng! Ông già này mặc quần Levi's jean, áo T-shirt hàng hiệu Pháp, cả giày thể thao hiệu nổi tiếng Adidas nữa! Chao ôi! Toàn thân «lão ông» từ đầu đến chân toàn hàng hiệu, đại ca à.

Trong bọn côn đồ chỉ có hấn mặt mày sáng sủa, không có vẻ hung ác. Và có lẽ chỉ có hấn là tên học khá, hiểu biết rành rẽ hàng hiệu nổi tiếng quốc tế.

Vậy nên khi nghe hấn nói, tên đại ca liền quỳnh quáng la hoảng:

- Dừng lại! Dừng ngay lại! Không được đấm đá lão ông! Không được đụng vào áo quần lão ông! Không được làm hư đồ quý!

Bốn tên côn đồ nghe lệnh của tên đại ca, liền đỡ Tiêu đứng lên, không những không dám hành hung, còn ve vuốt phủ bụi dính trên người Tiêu. Dù vậy bọn chúng vẫn còn nắm giữ Tiêu chặt cứng.

Đám đàn em nhóm đứng xúm xít quây quần cạnh tên đầu đảng, nghe nói trên mình Tiêu toàn hàng hiệu, chúng liền chạy ào tới bên Tiêu để xem cho rõ.

Thấy bọn đàn em chạy vù như đàn ruồi ngửi mùi thịt cá, tên đầu đảng thét lên:

- Tụi bây còn chần chờ gì nữa? Bộ bu quanh lão ông như coi xiệc à? Mau lột các thứ trên người «lão ông» ra!

Lệnh vừa ra, hai ba tên giữ chặt Tiêu. Rồi hai ba tên lột áo... hai ba tên lột quần...

Bỗng một, trong bọn lột quần la lên:

- Trong túi quần «lão ông» có cái ví tiền, mà toàn là tiền đô Mỹ không hà, đại ca.

Tên biết sành hàng hiệu, nghe nói liền chụp cái ví trên tay tên nọ, rồi nói:

- Cái ví này làm bằng da thật, hàng hiệu của Ý đó đại ca. Món này đắt giá lắm, bán được nhiều tiền lắm!

Rồi hắn đếm đếm mở tiền trong ví, nói thêm:

- Tiền Mỹ! Ôi, chỉ toàn là tiền Mỹ! Để em đếm coi có tất cả bao nhiêu...

Hắn vừa nói vừa đếm, rồi la lên:

- Có tất cả 45\$ đô tiền Mỹ, tức là trên một triệu tiền Hồ đó đại ca à.

Thình lình mấy tên lột áo Tiêu la lên, giọng vui mừng:

- Lão ông có máy điện thoại di động trong túi áo. Là điện thoại Apple của Mỹ, đại ca ơi!

Đồng lúc ấy một tên đang nắm giữ Tiêu, chợt thét lên như heo bị thọc tiết:

- Ái ôi! Ái ôi! Tay ông lão có đeo đồng hồ mà nãy giờ em không lưu ý. Đại ca! Đại ca!

Hắn nói đồng lúc lột đồng hồ trên tay Tiêu ra, đưa lên cao cho đồng bọn nhìn thấy...

Tên «chuyên môn nhìn hàng hiệu» liền chớp ngay đồng hồ trên tay tên kia. Hắn nhìn đồng hồ lật qua lật lại, xam xoi một lúc rồi rung giọng nói:

- Rolex! Rolex! Đồng hồ Thụy Sĩ! Là hàng thật của Thụy sĩ chứ không phải hàng giả «Made in China». Úy Trời! Món này giá ít nhất 4-5 ngàn đô Mỹ, cả trăm triệu tiền Hồ, đại ca à! (độc giả nên biết đồng hồ Rolex của Suisse mỗi chiếc giá từ 5.000\$ đến 350.000\$).

Tên đầu đảng nghe nói số bạc kết sù, vui mừng khôn xiết, cười hô hô:

- Bữa nay chúng ta thật sự phát tài rồi! Ông già này bỗng dựng tới ổ HCM của chúng ta, không vay mượn tiền, mà cho chúng ta thu được một vố quá lớn.

Rồi hắn cười hỉ hả nói tiếp:

- Thôi được! Thả «lão ông» đi đi tụi bay.

Bọn họ vừa nói lỏng tay, nhưng chưa buông Tiêu ra, bỗng một tên lên tiếng hỏi:

- Còn áo lót và quần lỏn trên người «lão ông» cũng là hàng Mỹ, có lột ra không hả đại ca?

Tên rành hàng hiệu liền nói:

- Thôi anh đừng nói nhảm nữa! Đồ lót đã mặc rồi, đem bán ai dám mua chớ?

Tên đại ca gật gật đầu:

- Chú Bảo nói đúng! Tụi bay đừng kiếm chuyện với «lão ông» nữa! «Lão ông» còn phải về nhà. Chẳng lẽ bọn bây để lão ông ra đường trần truồng sao?

Cả bọn nghe tên đầu đảng nói liền cười âm âm lên. Hấn cười theo đám đàn em, rồi ra lệnh:

- Thả lão ông đi đi! Tối nay chúng ta ra quán ăn nhậu một bữa ngon lành!

Bọn họ buông Tiêu ra...

Tiêu quay lưng bước đi, nhưng không dẫn được cơn tức giận, quay mặt lại, hậm hực nói:

- Chúng bay đúng là một lũ ăn cướp! Một lũ côn đồ!

Bị Tiêu mắng, tên đầu đảng chỉ cười hề hề, nói với Tiêu:

- Bữa nay lão ông may mắn vì có vài thứ cho bọn tôi đem bán đấy. Lần sau lão ông còn trở lại đây chọc phá mới làm ăn của bọn tôi, tôi sẽ lấy «nội tạng» của lão ông đem bán đó.

Mấy lời hăm dọa của hắn, quả nhiên có hiệu nghiệm! Tiêu hoảng sợ không dám hó hé thêm lời nào nữa, bỏ chạy phăng phăng ra đường...

Đồng hồ Rolex cả đời Tiêu mơ ước, nhờ bán nhà mới có tiền mua! Điện thoại di động là máy loại mới sản xuất, Tiêu mua cách đây không lâu, cũng mất luôn! Ví và tiền cũng lọt vào tay bọn cướp! Trên người Tiêu hiện chẳng còn gì, ngoài hai mảnh vải che không đủ thân và tâm tư nặng trĩu, chán chường!

Giờ ấy đã chập tối, không có taxi hay cyclo qua lại. Tiêu cũng không biết nơi đó là vùng nào? Nhìn qua nhìn lại... không biết hướng nào phải đi?

Tiêu ngồi phệt xuống lề đường, hồi nhớ lại những ngày vui bên vợ, bên con gái và đám bạn bè đồng hương Việt Nam ở Mỹ...

Tiêu lẩm nhẩm hỏi mình:

«- Nơi đây là quê hương của ta sao? Những người ta gặp trong mấy ngày qua là đồng hương của ta sao?»

Rồi Tiêu vụt thét lên:

«Hồ Chí Minh! Lão già người giỏi lắm! Người chết lâu rồi, đã nằm dưới đáy tầng địa ngục sâu như vậy rồi, mà vẫn còn tiếp tục gieo giống ác nhân quỷ sứ trên phần đất của tổ tiên dân Việt mấy chục năm qua!»

Sau tiếng thét tức tửu cảm hờn, Tiêu ngồi phệt xuống lề đường, nước mắt ứa ra...

Một lúc sau có một chàng thanh niên ngồi trên xe gắn máy chạy tới. Thấy Tiêu ngồi bên lề đường, trên mình gầy như trần trụi, chàng trai dừng xe lại, hỏi:

- Bác đi «xe ôm» không?

Tiêu gật đầu, leo lên chỗ ngồi phía sau xe Honda. Chàng thanh niên rời máy chạy, vừa hỏi:

- Cháu đưa bác đi đâu?

- Quận 3, phường 8, thành Heo Cho... Chuột Mèo.

Tiêu muốn gọi thành Hồ là thành Heo Chó Mèo, nhưng lời bỏ dỡ chừng, vì nghĩ rằng «chó là động vật đáng yêu, đáng quý vì lòng trung thành với gia chủ và với những người sống chung nhà với nó». Còn Hồ Chí Minh với bọn đàn em con cháu là loại bán nước, phản bội quốc gia, phản bội dân tộc, tâm địa xấu xa không thể sánh ngang với Chó. Nên họ Hồ và

đảng phái HCM của lão chỉ có thể sánh với loài Chuột phá hoại đất đai, gây vi khuẩn độc hại cho người.

Cũng vì ý nghĩ đó Tiêu mới đổi từ «chó» thành «chuột», khiến cho câu nói lững lơ không rõ ràng.

Dĩ nhiên chàng thanh niên nghe không hiểu, nên hỏi lại:

- Là ở đâu hở Bác?

- Là thành phố Saigon hồi trước.

* *

Tiêu về đến nhà Nam trời đã tối hẳn. Vợ chồng Nam đã ăn cơm chiều, đang ngồi xem TV.

Nam nghe tiếng anh ngoài ngõ liền chạy ra mở cửa. Chợt thấy anh ngồi trên «xe ôm» của chàng trai trẻ, trên người chỉ có áo lá, quần lỏn, mặt mày tay chân đều có nhiều vết bầm tím, Nam trở mắt ngạc nhiên nhìn anh...

Tiêu không dám nhìn thẳng vào mặt em, nói nhỏ:

- Em trả tiền xe dùm anh. Giờ em đừng hỏi gì thêm, anh mệt lắm. Ngày mai anh sẽ giải toả những thắc mắc của em.

Tiêu nói xong quay lưng đi thẳng vào nhà, sau khi chào biệt chàng trai «xe ôm».

* *

Sáng hôm qua Tiêu chờ vợ Nam đẩy xe bán hàng đi một lúc mới lò dò xuống tầng nhà dưới gặp em. Nam chào anh rồi lẳng lẳng dọn bữa ăn sáng cho anh, không lên tiếng hỏi về những gì đã xảy ra hôm qua...

Tiêu biết Nam thắc mắc lắm, nhưng tế nhị không hỏi mình, vì ngại mình xấu hổ.

Trọn đêm nghĩ suy... Tiêu quyết định sáng nay sẽ hỏi Nam những gì về các bang hội HCM cho ra lẽ và cũng quyết định trở về Mỹ trước ngày dự định.

Nơi này Tiêu không lưu luyến gì nữa! Nhưng trước khi rời thành Hồ, Tiêu phải biết rõ tất cả những bản thủ xấu xa mà CSVN đã gieo rắc trên quê hương, đã biến dân Việt vốn dĩ thật thà hiền lành, giờ trở thành ác ma, quỷ quái... chỉ biết tranh giành đấu đá hãm hại nhau để có cuộc sống xa hoa!

Một xã hội mà bọn cầm đầu làm cướp «mới lớn»... thì dân chúng cũng bắt chước làm cướp «mới nhỏ»... Bọn cầm đầu ăn chơi trác táng... thì dân chúng đua nhau làm nghề đi điếm... Bọn gian thương thị thành buôn bán những thức ăn độc hại từ Tàu quốc... thì dân quê trong nước cũng không ngần ngại gì mà không xài hóa chất trên đồng ruộng để thu nhiều lợi tức...

Một đất nước như vậy làm sao vinh quang? Làm sao tồn tại theo trào lưu phát triển trên thế giới? Một thủ đô chỉ toàn «băng đảng» thì làm sao có ngày yên bình?

Nam nhìn anh một lúc lâu, không nghe anh nói gì, nên hỏi:

- Tôi qua việc gì đã xảy ra cho anh?

- Anh bị nhóm côn đồ «xã hội đen» bắt. Chúng lột các thứ trên người anh...

Nam hốt hoảng ngắt lời:

- Anh bị chúng hành hung phải không? Thương tích có nặng lắm không?

- Ồ... thì bị cướp bắt, bị đánh cũng là thường. Nhưng anh không sao! Chúng lột lấy các thứ trên người anh, rồi để anh ra về.

- Anh bị bắt ở đâu? Ô chúng ở đâu?

- Anh không biết! Anh mệt mỏi ngủ gục khi lên cyclo. Lúc thức dậy mới hay phu xe đưa anh đến gặp bọn HCM, là Hội Cho Mượn, hay Hội Cho Vai gì gì... đó.

Nam nhăn mặt:

- Anh từ Mỹ mới về, đâu có thiếu tiền? Sao anh lại đến gặp bọn Hội Cho Mượn?

- Anh đến gặp bọn họ làm gì? Có lẽ lúc leo lên cyclo anh nói lầm nhằm HCM nên phu xe hiểu lầm đưa đến bọn cho vai để mượn tiền. Quả là ngày xui xẻo! Cũng may chúng mới dám

đá anh vài cái thì ngưng, vì nhận ra trên người anh có những thứ chúng có thể lấy bán như «áo quần, nón, giày vớ hàng hiệu...» Dĩ nhiên anh bị mất cả ví tiền, đồng hồ, máy điện thoại di động.

Nam thở ra, hỏi:

- Anh bị mất nhiều tiền không?

Tiêu lắc đầu:

- Ít thôi! Cũng may anh không đem theo nhiều tiền.

Tiêu nghĩ đến bọn «xả hội đen», bọn Hội Cho Mượn càng thêm tức, nên muốn tìm hiểu thêm thành Hồ còn bao nhiêu Hội quỷ quái tà ma này, nên hỏi em:

- Ở thành Hồ còn bao nhiêu băng đảng HCM?

- Nhiều nhiều bang hội HCM lắm, anh à! Em không biết rõ hết được đâu! Khoảng thời gian làm phu xe cyclo, lúc không có khách, đám phu cyclo và tài xế taxi thường kể chuyện nọ kia khi ăn chung với nhau. Chắc anh cũng biết, đám dân lao động như tụi em ở thành Hồ hầu như là dân có học, xuất gia đình khá giả thời trước. Có người từng là giáo sư, công chức cao cấp, sinh viên...

Tóm lại sau ngày 30/4/75, giới nắm quyền toàn những tên vô học, đọc viết không rành. Chúng và con cái chúng chỉ biết ăn chơi xài tiền để đền bù khoảng đời nghèo khổ ở miền Bắc,

hay ở rừng chiến khu... mà cũng đề phô trương đám dân miền Nam...

Tiêu xen vào:

- Trên thế giới không có quốc gia nào mà những tên cầm quyền trị dân lại ngu dốt hơn đám dân lao động! Thật là nực cười và tiếu hết cỡ!

Nam mỉm cười, nói tiếp:

- Khoảng thời gian sau này bọn đầu xỏ Đảng lấy tên viết tắt của Hồ Chí Minh lập thành nhiều «Bang Hội» để thao túng dân chúng. Ví như:

HCM thứ 1: Hội Cơ Mật - Là một Hội rất quan trọng để nhóm đầu xỏ CSVN bí mật họp mặt với nhóm đầu xỏ CSTàu bàn việc chính trị... bàn việc sang nhượng lãnh thổ... chia chác đất đai... mua bán các mỏ khoáng, mỏ dầu của VN... v.v... Hội này hoạt động bí mật, dân trong nước ít người biết. Có lẽ CIA của Mỹ biết rõ mọi hoạt động kín của chúng.

HCM thứ 2: Hội Cò Mồi - Hội này cũng do những tay quyền lực đảng CS lập ra để làm môi giới bán gái VN qua Tàu, Đại Hàn, các nước ARập để đẻ con hay làm vợ hạn kỳ... Hoặc gửi công nhân VN ra nước ngoài làm nô dịch, để bọn chúng trong nước chia chác hưởng lợi.

HCM thứ 3 : Hội Chứng Minh - Hội chuyên môn làm giấy tờ giả, bằng cấp giả... có tên họ chữ ký dấu mộc hãn hòi của cơ quan liên hệ, do nhóm gian thương toa rập với cường

quyền buôn bán bằng cấp giả, giấy tờ giả... ngay cả cấp bằng ở nước ngoài chúng cũng có thể ngụy tạo được. Bọn này có chi nhánh khắp nơi từ Bắc tới Nam, chớ không riêng thành Hồ. Chỉ có điều thiên hạ bị gạt vì những mảnh giấy vô giá trị đó, lại còn mất tiền mua!

Tiêu nghe em nói... bụng nhột nhạt, vờ hỏi:

- Vậy giấy tờ bằng cấp chúng làm giả thế nào?

- Anh ở Mỹ chắc cũng biết, máy copie ở Mỹ, ở Âu Châu, ngay cả ở Nhật, Nam Hàn... ngày nay kỹ thuật tiên bộ vượt bực. Máy có thể copie cả tiền giấy cũng giống như tiền thật, huống hồ là giấy tờ hay mảnh bằng?

- Đúng vậy! Em nói phải! Điều này anh cũng biết.

- Bởi thế chúng chỉ cần lấy mảnh bằng của «ai đó», che lấp khoảng tên người đó rồi đem copie. Kế đó chúng viết tên «người mua bằng» thay vào... Thế là khách hàng phải trả vài chục đô để mua tờ giấy copie chỉ tốn nửa đô!

Tiêu nghe em nói, càng thấy hổ thẹn cho sự ngu si khờ khạo của mình, mang tiếng sống ở một xứ văn minh tự do, mà hiểu biết còn thua kém em trai!

Tiêu nhìn em với ánh mắt xót xa, thương yêu...

Nam, em trai Tiêu, chàng sinh viên luật năm xưa trí tuệ không bị tiêu mất, không bị chôn vùi trong xã hội đen tối xấu

xa, dù sống với nghề lao động mấy chục năm qua! Thật đáng phục, đáng quý!

Nam không thấu hiểu tâm tư trong lòng anh, tiếp tục kể:

HCM thứ 4: Hội Cành Mai. Hội này do nhóm phụ nữ trẻ đẹp lập ra. Tên của mỗi nàng đều mang màu sắc của hoa Mai. Ví như: Thanh Mai, Bạch Mai, Hồng Mai v.v... Có thể xem như là Hội của «gái điểm hạng sang» (nói theo từ VC là «gái điểm cao cấp»). Việc làm của các nàng là đón khách VIP ngoại quốc khi tới VN, hầu hạ làm tất cả mọi nhu cầu khách đòi hỏi, ngay cả việc ăn ngủ... Ngoài ra nghiệp vụ của Hội này còn làm trung gian cho ngoại kiều thuê xe, thuê nhà phố, thuê bao gái tham dự dạ hội 1 đêm, hay làm vợ ngắn dài hạn tùy theo thời gian lưu lại VN. Hơn nữa, Hội còn làm trung gian tìm vợ tìm chồng cho ngoại quốc, cho người Việt đang sống ở trong nước hay hải ngoại. Tóm lại là một Hội làm nhiều dịch vụ nhất, cũng là Hội giàu có nhất nhì thành Hồ.

Tiêu nghe Nam kể đến đó rúng động tâm can, nghĩ thầm:

«Phải chăng là Hội của người đẹp Hoàng Mai, cô gái mà ta đã làm quen biết ở phi trường Tân Sơn Nhất? Tên cô Hoàng Mai, tất nhiên nằm trong nhóm hoa Mai của Hội Cành Mai rồi! Than ôi, mộng ta đã vỡ rồi!»

Thấy sắc mặt anh biến đổi khi nghe mình nói đến Hội Cành Mai, Nam hỏi:

- Bộ anh hai đã nghe nói đến Hội này rồi sao?

Nam vội vàng chối:

- Không đâu! Chỉ là bạn anh ở Mỹ về VN tìm vợ, có nghe nói đến Hội này, nên anh thoáng nghe tên, nhưng không biết chi tiết như em vừa kể.

Rồi Tiêu vờ hỏi em để dụ dẫm thêm:

- Theo em thì có nhiều Việt Kiều tìm vợ qua Hội này à?

Nam bật cười đáp:

- Em nghe tụi bạn lái taxi 5 sao kể là, có nhiều người Việt hải ngoại từ Âu-Mỹ-Úc... về Saigon tìm vợ qua Hội này, nhưng rốt cuộc phải xuôi tay về không! Vì Hội đòi 3 điều kiện: Thứ nhất phải trình sổ liệu tài khoản chừa trong ngân hàng nơi cư ngụ. Thứ 2 - phải có ít nhất có vài trăm ngàn tiền Mỹ, tiền Âu, tiền Úc... và tùy theo tình hình tài chính của thân chủ có nhiều ít, thì người vợ tương lai thuộc cấp bậc nào về nhan sắc cũng như trí thức. Điều 3 - Chồng phải trả tất cả chi phí kết hôn, quà tặng gia đình vợ, vé máy bay, thẻ xuất ngoại v.v... Nhưng khi theo chồng ra nước ngoài sinh sống, nếu không thoả mãn cuộc sống như ý cô ta, cô sẽ xin ly hôn và đòi tiền cấp dưỡng. Sau đó thì cô ở lại xứ đó tìm chồng khác trẻ hơn, giàu có hơn... hay lộn trở về VN là quyền của cô.

Tiêu nghe em kể chi tiết về Hội Cảnh Mai và điều kiện họ đưa ra thì kinh tâm động phách, ngồi tê dại một chỗ.

Nam vô tình kể tiếp:

- HCM thứ 5: Hội Chung Mền, Hội Chung Mừng - Hai hội này của «điểm đực, điểm cái» chia ra «hạng trung cấp» để tiếp khách nhiều tiền và «hạng bét cấp» cho giới ít tiền. Hội điểm đực «trung cấp» khách hàng đông đảo, nhờ các phu nhân của những tên đầu xỏ trong giới chính trị hay kinh tài CS, lúc chồng đi vắng thì tìm ngay cậu em trẻ đẹp.

Tiêu không lạ gì Hội này, nên khi nghe em nói chỉ thở ra, sắc mặt buồn thiu. Dường như Tiêu quá chán ngán mệt mỏi!

Nam lại nói tiếp:

- À, còn có HCM thứ 6: Hội Cho Mượn - Chính là Hội cho vai tiền nặng lãi của bọn «xã hội đen», mà anh hai đã gặp.

HCM thứ 7: Hội Cho Máu - Trên thực tế là Hội «Buôn Bán Nội tạng». Hội này làm ăn qui mô trong và ngoài nước, có bàn tay một số đảng viên CSVN nhúng vô! Bề ngoài chúng vờ lập chương trình hiến máu. Rêu rao rằng người cho máu được cấp một số tiền khá. Đến khi vào phòng để y tá lấy máu, chúng cho mê luôn rồi ăn cắp tim gan... Nạn nhân có chết thì rêu rao tai nạn nghề nghiệp, hoặc thủ tiêu luôn. Hoặc giả chúng bắt cóc dân quê hay trẻ con đi lạc, moi tim gan đem bán. Hoặc là bọn «quản giáo nhà ngục» (từ của VC) mổ nội tạng tù nhân bán rẻ qua Tàu Cộng. Rồi Tàu Cộng bán qua nước khác với giá gấp đôi gấp ba!

Và còn HCM thứ 8...

Tiêu không còn sức nghe nữa, kêu lên:

- Thôi, thôi Nam ơi! Em đừng kể nữa! Anh nghe mà buồn nôn phát ói! Xem ra Hồ Chí Minh để lại cái tên HCM cho con cháu lão gầy dựng sự nghiệp trên mảnh đất của tổ tiên chúng ta bằng máu, bằng nước mắt, bằng đau thương và những xấu xa ghê tởm...

Rồi Tiêu nói tiếp bằng giọng ngùi ngùi:

- Anh nghĩ, anh sẽ trở về Mỹ sớm hơn dự định. Ngày mai anh sẽ liên lạc với hãng máy bay đổi vé máy bay.

Nam không tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe anh quyết định về Mỹ sớm, gục gật đầu bảo anh:

- Phải rồi! Anh có quyết định như vậy là đúng, tuy rằng em vẫn muốn anh ở lại sống với chúng em ít lâu. Nhưng dân Saigon hiện nay không phải là đồng hương thật thà nhân hậu của chúng ta ngày xưa. Nhóm người đang sống trên mảnh đất này thuộc con cháu nòi giống của Hồ Chí Minh, nên bản chất lưu manh gian trá, tâm địa hung ác không khác gì ma quỷ, thú dữ... Sống chung đụng với chúng, mình sẽ bị thương, sẽ bị cắn xé, bị huỷ diệt tinh thần lẫn thể xác...

Ngừng một lúc để dần nổi cảm xúc, Nam nói tiếp:

- Như em đây ngày xưa nghĩ mình là thư sinh, ba mẹ đã già, nhúc nhác không dám theo anh trên đường vượt biên... để rồi mấy chục năm qua phải chịu khổ nạn. Giờ đây sức em đã kiệt, chỉ chờ ngày lìa khỏi địa ngục này. Phận số của anh may mắn được sống một nơi đáng sống. Hãy trở về đó... về nơi anh có thể hưởng cuộc đời còn lại vui vẻ hạnh phúc, anh à.

Câu nói của Nam khiến Tiêu bồi hồi cảm xúc, bước tới ôm vai vai em, nước mắt chảy ra...

* *

Ngày hôm sau Tiêu liên lạc với Hãng Không United Airlines để đổi ngày về.

Dự định chương trình lưu lại Saigon một tháng tìm tiền nữ trẻ đẹp đem về Mỹ làm vợ của Tiêu bất thành! «Vợ» Tiêu không tìm ra, mà số tiền đem theo về xứ, phần bị gạt... phần bị cướp... Tiêu sống nơi thành Hồ chưa hết tuần đã mất trên 1.000\$!

Trước khi rời nhà Nam, Tiêu đưa cho em số tiền còn lại, chỉ giữ 100\$ làm phí đi đường.

Sáng đó vì an toàn trên đường từ nhà lấy taxi ra phi trường Tân Sơn Nhất, không để anh trai mình bị lọt vào tay những bang hội HCM, Nam nhất quyết theo anh ra phi trường, vì muốn tận mắt nhìn thấy phi cơ cất cánh đưa anh đi mới an lòng.

Lúc ôm nhau từ biệt, Tiêu ngậm ngùi nói:

- Gặp em lần này, có thể chúng ta không có dịp gặp lại nhau nữa, nhưng hình ảnh vợ chồng em và đứa cháu chỉ biết mặt qua ảnh, sẽ ở mãi trong tim anh. Quê hương, tổ quốc và đồng bào ngày xưa... anh vẫn luôn cất giữ trong tâm trí. Ngày nào thành Hồ không còn, Saigon lấy lại tên, nếu hai anh em ta

còn sống, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau trong niềm vui và hạnh phúc.

Nam nghẹn ngào:

- Chúng ta còn có thể gặp lại nhau ngày đó sao anh?

- Hãy hy vọng và tin tưởng, Nam à. Lịch sử của nhân loại trên thế giới đã chứng minh rằng những triều đại, những quốc gia thống trị bởi bọn gian tà, hễ chúng càng hung hăng tàn bạo, càng máu mung lừa đảo, càng gây nhiều tội ác... thì càng sớm tàn lụn.

Chia tay em trai mình rồi, khoảng đường từ hành lang đi đến chỗ đậu của phi cơ chỉ là khoảng đường ngắn, nhưng Tiêu có cảm tưởng như dài lắm, bước đi hồi hả gấp rút.

Lúc bước lên phi cơ, chân không còn trên mặt đất phi trường, Tiêu nói với chính mình:

«- Bữa trước, khi bước xuống thành Hồ, ta có nhiều ảo tưởng hoang đường là đến «Thiên Đường». Bữa nay rời chốn này, trở về vùng đất phương trời bên kia... ta mới biết được nơi đó là Cõi Trần, là Trần Gian, là cõi sống của loài người và của ta!»

(Hết)

HuỳnhDung

* * *